

KORUNA BESKYD, ROMÁN PRO POVODNĚ

Koruna Beskyd

Román pro povodně

2024

Copyright ©: autor, 2024

Ilustrace: Crayion.com

I

Začátek července, dva měsíce do závodu

Na vrchol Smrku (1.276 metrů) vedou dvě, respektive čtyři hlavní turistické trasy. K tomu je nutno připočít obrovské množství různých více či méně logicky vyšlapaných chodníčků, které se táhnou mimo ně, ačkoli je celý masiv Smrku součástí CHKO Beskydy a jeho vrchol dokonce spadá do Národní přírodní rezervace.

Smrk je druhá nejvyšší hora Moravskoslezských Beskyd. Není tomu tak dávno, co se o něm říkalo, že je to jakýsi tajemnější bratr královny Lysé hory. Tvrdilo se, že na něj stoupá menší počet lidí, neboť se na jeho vrcholu nenachází žádná hospoda. Vrávorá tam jen žlutá tyčka s označníkem a pár dřevěných lávek se pomalu rozpadá pod nápořem vlhkého horského klimatu. Poté, co se hory z nějakého důvodu staly cílem masové turistiky, zejména těch, co se vžívají do role sportovců, se Smrk přeměnil na podobně zprofanovanou obludu, jakou je Lysá hora. Akorát víc na houby. Protože nahoře nestojí hospoda.

Smrk také tvoří jeden z ústředních bodů Koruny Beskyd, nejproslulejšího z ultramaratonských závodů na celém území České i Slovenské republiky. Lubomír Jebák, slavný český nordic walker a zakladatel závodu, letos odstartuje jubilejní ročník této přes sto kilometrů dlouhé tradice.

.

Nacházíme se na sklonku horského odpoledne. Třetí vlna veder se právě valí přes pohoří, jehož vrcholy připomínají ohořelé kazatelny. Snad jen nahoře vítr trošku rozcuchá ty zbytky smrčků, co přežily třetí kůrovcový roj. Větvičky se pak tetelí kolem ohlodaných pasek prorostlých mlázím a vyprahlým vřesem. Obloha míchá paletu temně modré i rozpálené žluče slunce.

Zmínil jsem, že na vrchol Smrku vedou z údolí čtyři hlavní turistické trasy. Na všech čtyřech se nyní pohybují postavy. Po červené značce z parkoviště nedaleko Epona Gaelic-Forest Hotelu se snaží běžet pár, muž a žena ve věku mezi pětatřiceti a čtyřiceti lety. Nachází se někde u brodu Bučacího potoka a pot z nich jen řine.

Po modré z Podolánek spěchá další pár, tentokrát dva muži. Těm už je něco přes čtyřicet, ale mají o něco lepší formu, protože je trénuje ultramaratonec, držitel certifikátu 3. stupně Factory Fitness TRX core tréninku, osobní trenér, ambasador ČUT¹, vycházející hvězda Titans Conflict a šaman-průvodce (sukurúame): Jan Mach, kterému ale nikdo neřekne jinak než Don Rará.

Těsně nad rozcestím u kaple v Horní Čeladné rozkmitává znavené nohy dvojnásobný vítěz celého závodu, na něhož si ale dneska skoro nikdo nepamatuje. Jmenuje se Norbert.

¹ Česká unie Taramaharů je nevládní nezisková organizace na podporu multilaterálních kulturních vztahů mezi mexickým indiánským kmenem Taramaharů, kteří jsou mnohými předními odborníky považováni za nejlepší běžce na světě, a Čechy. Spolupráce, vzhledem k naturelu Taramaharů, se přirozeně týká zejména běžeckého sportu.

Necítí se dobře, poněvadž ho čeká ještě dlouhá běžecká šichta.

A po žluté od Šance. Po žluté od Šance běžím já, ačkoli jsem od Šance nevybíhal, ale o tom možná později.

Pepa a Marta

Pepa a Marta jsou manželé. Nikoli však mezi sebou. Pepa se před několika měsíci oženil s bývalou studentkou jedné z ostravských obchodních akademií. S Wanekinou se seznámil na adaptačním kurzu v Pstruží. Poprvé ucítil její tělo, když padala narovnaná do připravených rukou ostatních během zkoušky důvěry. Následně jí právě Pepa definitivně pomohl na zem, setkaly se dva nervózní, zároveň latentně rozdychtěné pohledy a bylo to.

Oba se do sebe zamilovali. Wanekina snad z čisté, naivní, mladické lásky, Pepa i s trochou slasti nad nekonečnými možnostmi manipulace.

Pepu nevyhodili z práce, jakmile je nachytal školník, který si v nářadovně schovával Staročechy, protože Pepa není a nikdy nebyl učitelem na obchodní akademii v Ostravě, a navíc učitelé přece nikdy se svými studentkami a žáčkami nespí, to je proti regulím.

Co se týče Pepy, jednalo se pouze o toho času brigádně zaměstnaného pedagoga volného času, který na uvedené škole vedl kurz pole dance a adaptační pobyty. Zde lze snad jen doplnit, že později vyhodili z práce právě školníka, a to pro neplnění stanovených povinností, poněvadž se u něj rozvinula posttraumatická stresová porucha s neustále se vracejícími ruminantními myšlenkami na onu událost:

Po odpolední zdravotní cigaretce dostal chuť na piveso a vydal se po schodech dolů směr švédská bedna pod

druhým oknem zleva. Obvykle touto dobou už moc lidí ve škole nezůstávalo, okolo tělocvičny se nepohyboval nikdo. Jinak tomu bylo v ten okamžik, kdy zacinkal svazkem klíčů a kovovou ozvěnu doprovázelo hlasité dýchání či neslušné, zde autocenzurované, výrazy. Pak otevřel dveře a...

třes, strach, autowaterboarding:

„Já nevím, co se to stalo?

Co se to se mnou stalo?

všichni se tady ptali...

Já si chtěl dát jenom pivko,

kouknout na péčko přes divko,

už jsem měl po šichtě,

já nevím, co se stalo,

že jich bylo víc,

taky se povídalo,

ale já za to nemůžu,

plakal na klíně svého aromaterapeuta, než mu došly peníze.

.

Wanekina školu úspěšně dokončila. Koneckonců, partnerem jí byl kulturní antropolog a pedagog volného času, který ji dlouho do nocí doučoval, přestože Pepovi rodiče od Wani, jak jí láskyplně Pepa říkal, zakázali u nich doma přespávat, dokud Wanekyně nebude alespoň 18 let. Tento výslovný zákaz Wanekina s Pepou několikrát porušili, protože zakázané ovoce lákalo Pepovu slabou morálku, jako podzimní jaderničky lepší agresivní sršně na svou lesklou skuru.

Osud však Wanekyně i Pepovi připravil několik složitých překážek. Kromě tajné lásky došlo i na mnohem prozaičtější problém. Zatímco Wanekina studovala, Pepa začal zedničit, a jelikož má řemeslo mnohem zlatější dno, než jaké pozná značná část absolventů humanitních studií, dokázal ze svého platu Wanekinu rozmazlovat i smysluplně podporovat.

Bylo to právě v momentě, kdy čekala v řadě na ústní část zkoušky FCE, kterou jí Pepa samozřejmě zaplatil, jakmile ucítila silný nával nevolnosti. Sotva stačila zprasit záchod svými zvratky, už se hnala zpět ke dveřím, z nichž právě vyšla asistentka volající její jméno:

„Wanekina __, je tu mezi vámi?“

„To je, ona už běží!“

A průvan v chodbě za ní rozvířil zemitou a kyselou vůni.

Asistentka odolala pokušení poslat Wanekinu umýt si tlamu a umně zakryla svá ústa pravým zápěstím, zatímco

fingovala náběh na kýchanec. Koneckonců, nervozita tvoří běžnou součást zkoušek a její projevy se různí.

Jistě, nějakou nervozitu Wanekina pociťovala, ale nejednalo se o hlavní důvod její nevolnosti. Podobný nával zažila o několik dní později na oslavě osmasedmdesátin své babičky, kam byl milostivě pozván i Pepa. K babičce Wanekina pociťovala silnou náklonnost už od dětství. Po léta jejího dospívání se pro ni stala morálním vzorem i studnicí moudrosti, z níž kdykoli, kdy bylo potřeba, dokázala vytáhnout tu citát, jindy praktickou radu do života.

.

Matka babičky Wanekiny, Tereza Hilde, to druhé jméno nikdy nepoužila a styděla se za něj, uprchla těhotná se svým chotěm Stephanem do Argentiny těsně po konci druhé světové války, aby během mrazivé lednové noci porodila na jednom z lůžek haciendy *Los Santos Inocentes* na míle vzdálené od nejbližší nemocnice.

Na cestě k životu babičku doprovodila dula, průvodkyně živých, jak se jim v té oblasti říkávalo, která se jmenovala Wanekina. Tereza Hilde měla těžký porod, zmítána horečkou házela s sebou ze strany na stranu několik dní, zatímco se o čerstvě narozenou dceru starala právě dula Wanekina. Ta ji krmila mlékem neznámého původu, díky němuž pak měla dcera žlutozelené oči chameleona.

Tereza Hilde přežila a její dcera také. Čtrnáctý den po porodu si nechala k sobě zavolat dula Wanekinu a na oplátku za její pomoc jí věnovala šaty. Wanekina však také s sebou něco přinesla. Prazvláštní amulet s Ježíšem, po jehož rameni leze kapybara², vyvolává úzkost a uklidnění zároveň. Wanekina stiskla ruku Terezy Hilde a řekla už jen jedno slovo:

„Wanekina!“

A toto jméno dostala babička Wanekiny na počest té čarokrásné dívky uprostřed širé argentinské pampy.

.

² Na následující stránce je vyobrazena podoba amuletu, který Wanekina darovala Tereze Hilde, a ta jej předala dceři Wanekině.

„Babi...”

„Ano, děvenko, co se děje? Vidím na tvých očích, že tě něco trápí. Ale dnes je přeci den, kdy trápení necháváme přede dveřmi.“

„Babi, já mám strach,”

řekla Wanekina smutně a přitáhla babiččinu vrásčitou ruku na své nafouknuté břicho.

„Já vím, já se taky bála, pojd' za mnou,”

Wanekina následovala pomalý, a přesto stále pevný a rozhodný babiččin krok. Babička otevřela dveře podkrovní světnice, kde si Wanekina jako malá hrála s hadrovými panenkami. Dávala jim jména a počítala jejich dušičky na svých malinkatých ručičkách. Pod oknem stála dvě čalouněná křesla. Po pravici usedla babička, naproti ní Wanekina.

„Ty píčo blbá!”

Wanekina, šokována, pohlédla směrem k přísnému výrazu za čirými skly dioptrických brýlí. Nikdy takto neslušně mluvit babičku neslyšela. Než se však odvážila cokoli odpovědět, vymrštila babička svou pravici a přesně mířeným flákancem zanechala na Wanekinině tváři červenou stopu.

„Babi...”

rozbrečela se Wanekina podobně jako tenkrát v ředitelně a objala babičce kolena, přičemž se jí zase udělalo trochu špatně.

„Chceš to zabít?“

„Ne...“

zlekla se Wanekina a snad ani nevěděla, jestli se polekala toho, co řekla babička, nebo své odpovědi.

„Dítě bude žít...“

„Ano.“

„Pod ochranou Ježíše Chigüire,“

pravila babička přísně, zatímco vstala a šla otevřít šperkovnici u protější zdi místnosti. Z ní vyňala amulet, který se dědí z generace na generaci.

„Tento amulet jsem nosila, když jsem čekala tvou maminku. Narodila se krásná a zdravá. Nechala jsem jej pokropit svěcenou vodou bosou karmelitánkou Celeste při pouti na klášter Nejsvětější Panny Marie z Tindari na Sicílii, kam jsme se dostali v rámci zájezdu ROH. Pamatuji si její slova:

„Tento amulet uchovej a předej jej matce v potížích, aby jí byl světlem v temných dnech.“

Tvoji matce jsem ho vzala, když se jej pokusila prodat v zastavárně, jakmile jsem jí odmítla dát peníze na drogy.

A dnes jej dávám tobě pod podmínkou, že přijmeš víru do svého života.“

„Babi, ano, ano, ano!“

„Zavolám svému dobrému příteli Mons. Ivanu Pupákovi z Těšínsko-Karvinské diecéze. Provede tě katechismem.“

„Babi...“

„Ano, má drahá?“

„Já jsem tak šťastná!“

.

Ještě na téže oslavě s radostí v očích i srdci vyprávěla Pepovi šťastnou novinku. Pepa, skrývajíc v sobě více charakterových poloh, nakonec podlehnul svému lepšímu já a pousmál se:

„Tak tomu osud chtěl, budeme mít děťátko.“

„Pepíku, ještě něco...“

Pepa položil nedopitého Myslivce zpátky na stůl a zvrátil svůj skelný pohled zpět k Wanekině:

„Slíbila jsem babičce, že nechám sebe i naše dítě pokřtít.“

Zde už Pepa přeci jen trochu zaváhal. Od sedmé třídy byl fascinován LaVeyovým a Crowleyho dílem, přestože během dospělosti přisedlal spíše na teistický satanismus. Upoután druhou vlnou norského black metalu ukotvil sám sebe do pevného protikřesťanského přesvědčení. Svobodu duši a mysli mu propůjčil dávný démon Agalloch, kterému večer před zkouškou povinně volitelného předmětu *Lidová barokní hudba v česko-polských poutních písních* obětoval přejetého ježka.

Síla těla a spiritu se staly hnacím motorem Pepovy filozofie života. Miloval podtóny atmosférických skladeb plných temnoty, odříkání a prázdná zhmotněných do nesrozumitelných skřeků. Když zvedal v posilovně těžké váhy, dupal do stepperu nebo psal diplomovou práci na téma *humor a sociální aspekty v díle Jeronýma Brože z Michalovic*, vždy jej alespoň chvíli doprovázel zkázonosný Gaahlův hlas.

Toho času si často pouštěl na Youtube nové album Myrkur, kterou považoval za vrchol hudební tvorby. Od ní je to jen krok do mytologie, v níž Kristus a Ódin tvoří antagonisty nekonečného boje.

„Jak bych mohl pokořit nepřítele?“

„Pepíku?“

„Rozložím jej zevnitř,“

hlasitě si odříhnul a vyklopil do sebe zbývající množství pálenky.

„Skvěle, Wani, ale mám na tebe prosbu.“

„Samozřejmě, lásko.“

„Chci do křtu jít s tebou.“

„Pepi...“

„Ano, má drahá?“

„Já jsem tak šťastná.“

.

Zrychlený proces katechismu pod vedením Mons. Ivana Pupáka začal ihned poté, co Wanekina úspěšně zvládla zkoušku dospělosti ze základů společenských věd, češtiny, etiky, z angličtiny nakonec jenom reálie, z nichž dostala dvojku, jakmile si nemohla vzpomenout na jméno největší mešity v Londýně. Buben jí už povážlivě svíral korzet, zatímco marně zadržovala smrdutý pot během přijímání gratulací od kantorů. Vysoká škola se stala tabu, možná později, a pokud vůbec někdy, jedničkou bude Cyrilometodějská teologická fakulta Univerzity Palackého, obor *náboženství se zaměřením na vzdělávání*.

Po celou dobu katechismu ji dychtivě doprovázel Pepa, zatímco se domníval, že studiem křesťanství získá potřebný náhled na svět z perspektivy protilehlého břehu. V době Wanekinina křtu tvořili Pepa s Wanekinou již zasnoubený pár.

Ve jménu Otce i Syna i Ducha svatého se měla jejich svatba konat následujícího jara v kostele sv. Bedřicha na Bílé. Mezitím se narodila s mohutným křikem, a přesto zdravá a krásná, dcera Wanekina.

O pár měsíců později stanuli oba před oltářem, děťátko spokojeně cumlalo dudlíček v zavinovačce tety Terezy a Pepa se topil v chaosu, do něhož dobrovolně vstoupil. Nedokázal ovládnout různé zákruty svého nitra, které mezi sebou nezvládaly smysluplně koexistovat. S narozením dcery jej opustila, jako mávnutím proutku, myšlenka na demony a satanismus. Dokonce si i zakázal pouštět po cestě do práce Mayhem, a ačkoli tento svůj zákaz o týden

později porušil, cítil, že udělal velký krok směrem k znovuzrození.

„Ted’ už nejsme na světě jen já, démoni a svoboda ega. Mám rodinu, milující manželku, dítě a nehmotné štěstí propadající mezi mými hříšnými prsty,“

říkal si Pepa ve svém Tiguanu před rozestavěným barákem, kam v nepříjemné zimě dojel modelovat podlahy. Rituálně vzal do rukou obrácený kříž, který mu visel jako ochrana na zpětném zrcátku, a otočil jej správným ramenem nahoru. Nakonec jej však sevřel do hrsti a strčil do přihrádky. Cítil, že k Bohu povede ještě trnitá cesta přes území nikoho.

Vnímal sebe v nekonečné propasti, jakmile s úsměvem na rtech nasouval prsten z růžového zlata na baculatý Wanekinin prsteníček. Tušil, že potřebuje kotvu. K tomu by měla posloužit rodina. Ano, ale...

.

Mons. Ivan Pupák do sebe cpal čtvrté tiramisu, přičemž koktejl z cukrové nálože, dančí svíčkové a Metropolu měl brzy z jeho střev učinit nebezpečnou yperitovou nálož.

„Prosím omluvte mě, mé dítě,“

promluvil k sympatické černovlásce, manželce jednoho z fachmanů, kteří byli pozváni ke svatební tabuli. Mezitím, co halekala valašská cimbálovka svá milostná slova plná něhy až do oken prvními hvězdami nasvícených nebes, Mons. Ivan Pupák ucpal záchod.

Poté, co se oddávající dlouho nevracel, zaneprázdněn bojem se svým vlastním dopuštěním, vydala se Marta hledat další společnost. K manželovi se jí nechtělo, protože ten právě přesvědčoval hlouček lidí o své politické kariéře dvacátého v pořadí voleb do zastupitelstva Paskova za Stranu pomocných dělníků. Její pohled zamířil směrem k Pepovi, který netečně seděl na rohu čela svatebního stolu.

„Lojza mi o vás vyprávěl,“

přerušila Pepovu prázdnotu Marta.

„Tak, to jste vy, ta, která utíká od manžela do hor,“

odpověděl Pepa a jeho oči i mysl uchvátily ladné Martiny křivky smyslně splývající v jednolitou barvu hořčičné sukně a nenápadně mřížkovaných punčocháčů.

„Jen někdy, dneska jsme do hor jeli spolu, letos poprvé a taky možná naposledy,“

povzdechla si Marta.

„Ale, copak? Lojzík nesdílí vaše nadšení z běhu?“

„Už tomu tak bude. Je to povaleč, sport mu nic neříká. Co bych tak o něm pověděla? K dětem se chová hezky, je milý, hodný, ale zábava je u nás doma sprosté slovo,“

dodala a levou rukou si načechrala kudrnatou loknu padající směrem k výraznému obočí.

„Vlastně ho chápu. Běh jsem vždycky nesnášel, na střední jsem jednou běžel patnáctistovku. Pak jsem trochu běhal, když jsem hrál s chlapy nohejbal, ale běh... Dej pokoj.“

„Nedám ti pokoj, přišla jsem si povídat.“

„To se jen tak říká...“

„Nejsem blbá, jen jsem Vám chtěla nabídnout tykačku.“

„Rád si s vámi potykám, ale musíme si na to připít. Co si dáte?“

„Stačila by mi voda, ale pokud mi dolijete deci červeného vína, neurazím se.“

Pepa, lehce v podroušeném stavu, ale stále relativně střízlivý, vstal a došel směrem k vinotéce pro archivní láhev Amaronedella Valpolicella, svatebnímu daru od Mons. Ivana Pupáka. S lahví trochu bojoval a po neopatrném vyškubnutí korku unikla do vzduchu značná

část těžkého buketu. Vlastně by bylo vhodné toto víno dekantovat, ale o tom věděl Pepa kulové.

„K takové nevšední nabídce tykání se hodí jen to nejlepší.“

Marta se pousmála. Moc hezky.

„Já jsem Josef, vlastně Pepa.“

„Já jsem Marta.“

Přitukli si a těžké, olovněné sklenice vyluzovaly zvláštní podmanivý tón. Pepa si ihned vzpomněl na Gaahla a jeho slovo *satan*, zatímco ďábel popíjel krev ve svém úkrytu za sychravého norského podvečera.

„Po staletí lidé prchají do hor, protože se cítí být blíže přítomnosti boha,“

zařadila Marta a vzpomněla si na fotografii lesa s autogramem Don Rará, která na ni vyskočila na Instagramu. Definitivně tím získala Pepovu pozornost:

„Jak to myslíš?“

Marta najednou cítila, že to nemluví ona.

„Když jsem na horách, i tady, tak prožívám život jinak. Svobodněji, šťastněji, možná je to tím vzduchem, po kterém se cítím tak opilá.“

„Dobře, ale to ještě neznamená, že po těch horách musíš běhat.“

„Víš, to prostě nejde popsat slovy. Myslím si, že ho asi nebudeš znát, ale vždycky si vzpomenu na Christiana Corneta, to je takový super chlap a běžec. Vzpomenu si, jak plakal na svém rodném kopci, protože zjistil, že se mu nechce běhat. Je to posedlost, krásná posedlost. Kdo jí propadne, ten neunikne,“

dodala Marta s důrazem na poslední slovo.

„Možná bych to taky mohl zkusit.“

„A nechtěl bys to zkusit ve dvou?“

„Myslíš jako...“

„Já nevím, cítím se hrozně zvláštně.“

„A líbí se ti to?“

„Není to správně, ale cítím se jako bych lovila uprostřed džungle.“

„Já ale před tebou neutíkám.“

„Hledám partáka na letošní Korunu Beskyd. Nikdo v mém okolí do toho nechce jít.“

„Hledáš jen partáka na Korunu Beskyd a nic víc?“

„Koruna Beskyd je víc...“

„Co to je Koruna Beskyd?“

„Ty nevíš, co je to Koruna Beskyd?“

„Ne.“

„To je rozkošné, nedoliješ mi ještě? Budu ti o tom vyprávět.“

Pepa neváhal a dolil Martě tentokráte dvě deci onoho hutného, patnáctiprocentního vína. Nikdy v životě nechtěl slyšet nic jiného než vyprávění Marty. Akorát nevěděl, jestli to je kvůli ní nebo kvůli Koruně Beskyd. Název, který neznal, zabrnkal na nevědomé struny. Dohrála cimbálovka a do útulného salonku se vloudily energické tóny Lea Rojase. Indiánská hudba, kterou Wanekina milovala.

A tak tam seděli, koukali si vzájemně do očí, Pepa se občas usmál a Marta taky. Čas se ohnul a vstoupil do dimenze kairos, vteřinová ručička na obřích kukačkových hodinách s vycpanou jelení hlavou se vsákla sama do sebe a rozpila se po celém obvodu zdi.

Pepa jen užasle poslouchal o pouti odvážlivců přes Beskydy, jak se táhne špalír dobrodruhů od prvního k poslednímu, které spojuje společný cíl, závislost i mystický pocit radosti. Zkrátka a dobře, Pepu myšlenka na absolvování Koruny Beskyd okamžitě uhranula.

„Mohl bys to pojmout jako svou duševní pout’.“

„Tak nad tím přemýšlím od začátku.“

„Co jsem to řekla?“

„Mluvila jsi o duševní pouti...“

„Ne, to jsem nemohla být já, já jsem asi opilá.“

„Nejsi opilá, jen žiješ přítomným okamžikem.“

„To že jsi řekl?“

„Já už nevím, všechno to tak plyne, užívám si každou vteřinu.“

„Já vím, teď to totiž nejsi ty.“

„Nejsem to já, jsi to ty...“

„Na horách dosáhneš usebrání a po tolika kilometrech se staneš nahým člověkem v očích veškerého jsoucna.“

„Co je to jsoucno?“

„Je to všechno a nic. Don Rará tvrdí, že je to cesta za poznáním vlastního nitra,“

prohodí tlumeně Marta a toužebně uchopí Pepu za loket.

.

O půl hodiny později ji Pepa na stojáka klátí v zadním prostoru kuchyně, kde se ještě dopoledne připravovala dančí svíčková na svatební tabuli. Marta si dokonce dovolí i sténat, protože vrtule v myčce bouchá o talíře, a vytváří tak dokonalou zvukovou clonu.

.

Ted' Marta a Pepa koumají, jak přebrodit téměř vyschlý Bučací potok na úbočí Smrku. Nechtějí si samozřejmě okamžitě ušpinit své nové Salomony S-LAB GTS PRO-3 DIAGRAMA, čtvrtou generaci hybridních objemovek s polykarbonovým plátem dichotomicky podporujícím patu i přední část chodidla, dvakrát zeslabovanou membránou Goretexu a dropem neuvěřitelných 28 mm, které ještě během brzkého odpoledne koupili ve specializovaném obchodě u Vávry v Místku za lidových 6.990 Kč.

Náročnou překážku v podobě strouhy považovali za dostatečně dobrou výmluvu pro to, aby si po těžkém, asi kilometr dlouhém stoupání odpočinuli a trochu se vydýchali. Do toho Pepovi škrunkala v břiše organická smažená rýže s vepřovým masem, zatímco Martu zase lechtalo v útrobách vědomí z nastávajícího tréninku a s tím spojeného pravého horského dobrodružství.

„Co jsi řekl doma?“

„Co by? Že tu mám nějakou fachu a pak tu přespím. Co ty?“

„Nic, miláček není doma a děcka hlídá babička.“

„Nemusíš mu říkat »miláček« přede mnou, víš, že mně to trochu vadí.“

„A mě zase irituje ta tvoje husa, se kterou se taky nechceš rozvést, a mě máš beztak jenom na prc.“

„To už nikdy neříkej!“

obrátil se na ni s vážným pohledem Pepa.

„Tehdy na svatbě jsi mi otevřela oči a nasměrovala život. Co jsem tě poznal, zjistil jsem, že Koruna Beskyd se stala mým osudem. Don Rará tvrdí, že cesta v horách je nebe zhmotněné do kamení, potůčků a všudypřítomných příběhů. Jsem s tebou, protože chci dokončit Korunu Beskyd a to, že se spolu milujeme, mi dodává energii.“

„Jedem!“

zavýskla, vzala jej za ruku a ladným krokem proskotačila mezi zpěněnými ostrůvky stojaté vody. Dali se opět do běhu a asi za minutu do rychlé chůze a asi za tři minuty do pomalé chůze. Ještě jednou se pokusili rozběhnout za první serpentinou, kde se cesta trochu narovnává, ale Pepa málem zkolaboval, tudíž si museli zas na pár minut odpočinout. Vytáhli Magneslife. S obřadní úctou jej vypili. Pepa cítil, že se brzy posere.

.

„Jak dlouho valíme?“

zeptal se Pepa a odpovědí mu byl kyselý obličej.

„Jak dlouho jdeme?“

zeptal se znovu a z nemocného smrčí vyletěly masařky.

„Nevím, kurva, bolí mě nohy, mám tam asi puchýř nebo co.“

„Neměla sis brát hrubé ponožky.“

„Říkal jsi, že bude zima, tak teď drž tlamu!“

„Možná to budou ty nové boty.“

„Hovno, Vávra říkal, že mi padnou jak ulitý.“

„Říkal to a zároveň ti čuměl na kozy.“

„No a co, však jsou to pořádný velehory. Ta pravá je Lysá hora a levá...“

„Smrk?“

„Ty jsi debil, jak by mohlo mít ňadro mužské jméno?“

„Jak dlouho jdeme?“

„Ty jsi neskutečně otravné hovado,“

zaúpěla Marta a zpod kašmírových korálků vytřepala Garminy.

„Hodinu třicet pět.“

„Tyjo, to je tempíčko! A Papastatopulos už si dělá do kalhot,“

usměje se Pepa, protáhne krok a za pár minut se oba doplazí nad Holubčanku. Slunce již povážlivě naklání své paprsky. Hranostaj sípe pod brzce spadaným listím na ohlazeném srázu.

„Martičko?“

„Co je?“

„Musím jít kakat, беруško.“

„Ty jsi fakt piča, jak to chceš stihnout až na vrchol?“

„Marti, ale já fakt musím, jenom položím kablík a můžeme dále.“

„Tak dělej!“

„A Marti?“

„Ty ještě nesereš?“

„Nemám čím se utřít, nemáš vlhčené ubrousky?“

„A hajzl papír bys nechtěl, ty hňupe? Nemám nic, ty kreténe, utři si prdel třeba rukou, mi je to jedno a nelez mi do záběru, dělám reelík.“

Pepa šel vyložit řídký náklad, zatímco se Marta poněkud uklidnila během natáčení pěšiny utápějící se směrem na druhou stranu horského masivu. Pepu zachránily vzrostlé

lopuchy na jedné z mála provlhých stránek. Přesto se mu na několika místech protrhly prsty, které si posléze nervózně třel o běžeckou ledvinku. Marta zaujatě pracovala na telefonu:

„Koukni na to.“

„Jo, to je hezký, jak zabereš to celé rozcestí, a nakonec ten pohled nahoru. Fakt se ti to povedlo.“

„Co bys k tomu napsal, chci to nahrát na TikTok.“

„Co třeba: Strávit den v lese je jako jít na kafe s Bohem.“

„Dobře ty, to zní moc poeticky, ať mi všichni ti zmrdi záviděj.“

„Nemusíš být tak sprostá.“

„A ty nemusíš být takový lempl. Jak asi chceš dorazit na vrchol, za dvacet minut je sedm!“

„Kašlem na to, ne? Zítra se můžeme o vrcholový útok pokusit znova,“

dodal Pepa nejistě.

„Uvědomuješ si, že za dva měsíce půjdeš takových kopců sedm?“

„Jasný, hele, ale mám to vymyšlené.“

„To jsem teda zvědavá.“

„Jen poslouchej, borec, s kým makám, však Lojza ho zná, má bokovku: zážitkovou firmu, jezdí na čtyřkolkách po celých Beskydech. Hezky to tu prokrosí, zařadí si, vypumpujou přebytečný adrenalin a celé hory patří jenom jim. Zaplatíš pět litrů za odpoledne a dostaneš se, kam chceš. Jednou jsme takhle rejčili u jakéhosi Travného, pěkně jsme to tam rozrýpali, bahnem ošlehali stromy, hluk jak na pile, vole, dokonce jsme tuhle přejeli nějakého fialového ptáka s takovým tím srandovním vějířem na prdeli, a najednou proti nám zelený pidimužík, prý, že se tu nemá jezdit, ukázal nám průkazku, Jaryn mu zas ukázal vizitku, on se jenom usmál a popřál nám veselou zábavu. Později mi Jaryn řekl, že 21 % putuje správně CHKO, takhle to tu mají jenom čtyři borci a drží si monopol.“

„Hm, to zní na hovno,“

ale Pepa se nedal odradit:

„Stačilo by přelézt první dva vrcholy, to se ten had lidí trošku rozleze, hezky půjdeme v klídku vzadu. Jaryn nás bude čekat třeba pod tím Travným, oklikou nás odveze na vrchol a dál to samé, ještě bychom se nějak domluvili.“

„Hele, a není to nemorální?“

„Nemorální je, že spolu pícháme, беруško.“

„Drž hubu, máš snad proti tomu něco? Můžeš jít harpunovat tu svoji velrybu.“

„Přestaň urážet mou ženu!“

„A ty mě přestaň srát! Já jenom chtěla udělat něco fakt extrémního! Dokázat těm zmrdům, že jsem něco víc než oni, a asi jsem si vybrala špatného partáka!“

nabírala Marta k hysterickému záchvatu a pak se definitivně rozkřičela. Její jekot unášely jako zoufalou plachetnici blízké kaskády. Pepa ji začal utěšovat:

„Já taky... Je to moje životní pout', já taky chci zažít tu bolest a utrpení, chci si svou medaili v cíli zasloužit.“

„Tak mi tu ale nepovídej o nějakých čtyřkolkách, musíš něco ujít, Pepíno. Mám obavy, že se nedoplažíš ani na start,“

fňukala Marta.

„Říkám, zítra je taky den a zkusíme to znova, zas mě tlačí v podbřišku.“

„A mě sere ten puchýř na patě, bolí to jak čert. Mrkneme na mapy a zkusíme to seběhnout jinudy.“

.

Přes Mapy.cz vcelku rychle zjistili, že se dá z rozcestí Nad Holubčankou docela pohodlně obejít Smrček a dostat se tak k Eponě z druhé strany.

Po chvíli váhání zastrčili Endurosnacky, nebo jak je někdo vtipně přejmenovává: *Endurošneky*, do batohu s tím, že se jim zítra budou hodit více. Váhavě se rozběhli dolů a vydrželi celkem 10 minut klusat. Neuvěřitelné! A vydrželi by i déle, kdyby Marta nezačala pro změnu ječet:

„Pepíno!“

Pepa trochu zaostával, ale zděšený hlas své partačky zřetelně uslyšel. Do prostoru kolem něj problesknul obraz. Krátká podprahová sekvence vraždy. Kdosi má zohavený obličej, podivný, rozteklý výraz, zpocené tělo a zaťaté ruce třímající jateční nůž. Podřezává zvíře, co zoufale bučí a padá do buřiny. V jednom okamžiku Pepa zatne ruce a vnímá něco nepříjemného, jak se mu zabodává do polštářků na dlani. Pád a nic. Na rukou stopy po ráně.

„Pepíno! Pepíno! Pepíno!!!“

„Co je?“

běžel za ní, jak to jen šlo.

„Pep...“

Než to stihla doříct, Pepa odvrátil její zrak, zatímco tisknul slzami zlitý obličej k sobě. Jako by sám nevěřil tomu, co právě vidí, a přesto z toho nemohl odtrhnout oči. Pocítil nával krve do obličeje, který ale pomalu ustával, protože

krev se rozlévala i do jiných údů jeho unaveného těla, než doputovala přesně mezi nohy. Poznal to, ten náhlý pocit vzrušení, co se nedá ovládat. No, naštěstí si toho Marta nevšimla, poněvadž sama měla co dělat, aby neupadla do mdlob.

Na úbočí zarostlejší oplocenky se těsně za pletivem povalovalo sotva identifikovatelné torzo kraviho těla ve značném stádiu rozkladu. Z bezoké hlavy protínaly trsy trávy červenočerné linie barvy a ze zbytku těla se pomalu vyhřezávaly obludně napumpované orgány. Zmatečně poletující mouchy jen s obtíží vyhledávaly ještě neobsazený kus masa, do něhož by nakladly vajíčka. Nejvíce však zaráželo ticho, že byl slyšet všechen ten posmrtný svět zvířete, zatímco se v něm rodil nový život vzlétající bezhlavě k nebi.

Pepa zřetelně vnímal, jak k němu mouchy promlouvají, zkouší jim odpovídat, ale reakce se nedočká. Jenom kolísavé svištění linoucích se z blanitých křídel:

„Jsme šílené, ty jsi šílená, já jsem šílená, šílené jsme obě dvě!“

Pak do sebe narazí a skácí se hluboko do útrob, kde si samy sobě strojí pohřeb a sosají hrob.

Pepu přidusil zápach, který jej probudil zpátky. Jen kdesi ze zášeří lískových keřů stále pronikalo do okolí bučení zmučeného dobytka.

Martě tekly linky, ale byla to právě ona, kdo dokázal zase promluvit:

„Pojďme pryč!“

.

Za chvíli klusali dál, zdánlivě se nic nestalo, ačkoli nálada byla tatam.

„Jak je možné, že to nikdo neuklidil? Přece tu musí chodit spousta lidí.“

„Nevím, je to divné. Něco se mi na té krávě nezdálo, připadalo mi, že se na mě pořád dívá, a ty mouchy, jak divně mluvily.“

Větší část věty si Pepa nechal pro sebe a na chvíli se zase uzavřel do vlastního světa. Nemohl Martě jen tak sdělit, že pohled na tělo v něm nevyvolal očekávanou hrůzu, ale směsici rozporuplných pocitů. Samozřejmě, bylo to hnusné a tak, ale místo lítosti nebo strachu pociťoval prazvláštní nadvládu nad hmotou a lechtavé vlny na hrudníku. Vlastně na chvíli zalitoval, že krávu nenatočil nebo si ji alespoň nevyfotil. Nahrál by to na Dojamy.com a následně by se kochal více či méně vtipnými, každopádně úchylnými komentáři o dané situaci. Pak by chvilku koukal na popravu, řezání hlav, pracovní nehody, přejeté končetiny, střelbu do zvířat, a nakonec by se proscrolloval alespoň 100 čubkami z Redditu.

Ztratil pojem o čase, Marta odběhla za zatačku, za níž ji už neviděl. Připadalo mu, že se pořád motají kolem téže oplocenky, dokonce by dal ruku do ohně za to, že právě tady na tomto místě ještě před pár minutami leželo tělo. Ted' tam bojoval o přežití nezdravě anilinový vřesovec s kořínky hluboko pod pěšinou sahajícími až kdesi do věčného toku spodní vody. Dostal snad halucinace z mimořádného sportovního výkonu? Nebo ho vtáhnula do

svého nitra podstata hor, o které nedávno četl na facebookové stránce Štěpána Platánka? Tak to ale nechápe ten rozpor, protože Štěpán Platánek tvrdí, že hory činí člověka lepším, než jakým doopravdy je! Na moment zatlačil slzy, skoro se rozplakal z toho, že tomu tak možná není.

„Pepíno!“

„Pepíno!“

„Proč jsi mi utekl? Měla jsem strach!“

Pepa i Marta s potěšením vydechli, jakmile spatřili neproniknutelnou zeď zazobaného baráku. Dnešní trénink se pomalu blížil ke svému konci a moc se toho nepovedlo.

Marta se prozatím marně bránila návalům obrazů připomínajícím nepříjemné setkání, Pepa se ještě na chvíli ponořil do svého mozkového průjmu, ale brzy nakopnul špičatý kámen a na Salomonech S-LAB GTS PRO-3 DIAGRAMA se udělala kousek od palce díra. Chvilku kurvoval a jinak spílal, zmínil se o tom, jak ho Vávra ojebal, ale brzy se s Martou shodli, že zranění patří k dobrodružstvím v horách. Člověk, který se z treku vrátí bez šrámu, běžel pod své možnosti. Bolest je jen slabost opouštějící tělo a šrámy se stanou důkazem moudré mysli.

Na obloze probleskovaly první hvězdy opárené noci. Obvyklá beskydská čern chytala odstíny fialové barvy, jako kdyby ještě nebe zpracovávalo poslední paprsky pálivého slunce. Pepa i Marta si zvolili za svou základnu Epona Gaelic-Forest Hotel. Doklopýtali k němu až něco před půl devátou. Páchli potem, Pepovi hnula břítška na prstech a v konferenční místnosti nefungovala jedna z diod na kýčovitém zelenomodrém keltském znaku.

Check-in proběhl relativně hladce. Následovaly rychlé sprchy, zpráva Wanekiné přes Whatsapp, chvilkové rozněžnění se nad Wanekinou, která andělsky žvatlá. Marta pro změnu psala dětem, ať si nedělají prdel z babičky a neschovávají jí brýle, i manželovi, jak se má, že na něj myslí a takové ty kecy.

V restauraci se vařilo do devíti, stihli to. Pepa jako správný gentleman podržel Martě dveře a schytl za to nechápavý pohled. Usadili se nedaleko stínové lampy vedle jakési fresky zobrazující čarodějnici s beraními rohy, jak předává růži nevinné irské rusovlásce. V restauraci už mnoho hostů nezůstalo, a tak si Pepa s Martou zpříjemnili čekání na večeři nerušeným poslechem pravé keltské muziky Adriana von Zieglera. Za vlčího vytí přišla servírka ve smačkané košili se zelenou kravatkou a nalila do zvonovitých stopek limoncello.

„Na nás!“

„Na Korunu Beskyd!“

Pepa si utřel mastnou hubu od hovězího tatarského bifteku podávaného s ostravickým kváskovým chlebem a domácím česnekem. U toho na okamžik pomyslel na krávu a smíchy si říhnul, což se mu nepodařilo zamaskovat zakašláním. Marta přikusovala sous-vide trhané kousky telecího s kroketami a pažitkou z komunitní zahrádky Nová naděje. K tomu popíjeli San Pellegrino či Nero d'Avola Tre Cime di Madonie, hutné sicilské víno s tóny citrusů, mangrovníku a skořicového pampero. Na závěr si Pepa netradičně objednal flatwhite a panna cotu, Marta se docpala staročeským trdelníkem s oříškovou emulzí.

Zaplatili. Pepa zaokrouhlil výsledný účet ze 2.743 na 2.750 Kč a spiklenecky přitom mrknul na unavenou servírku. Na pokoj došli pěkně nadržení. Pro Wanekinin smutek nemá cenu vzlykat, budeš dnes, Martičko, pořádně

vzdychat. A co bylo dál? Jenom vítr, po nebi se začaly líně honit mraky slibující dusivou noc.

Pepa nechal chrupkající Martu lascivně ležet v posteli a vyšel na balkon pokochat se nočním panoramatem údolí oddělujícího Lysou horu a Smrk. V dálce hučel poslední vlak. Do vědomíse mu pro změnu vkrádaly vtíravé myšlenky:

Neměl bych teď být spíše s Wanekinou a Wanekinou? Co když je špatně, že ji podvádím. Kterou vlastně? Ale ty ji přeci nepodvádíš, ty se jen nabíjíš energií. Už s ní nechci být, je po porodu tak tlustá, úplný keporkak, zpuchlá jak pneumatika od traktoru. To je jenom samé, Wani sem, Wani tam, Wani papá, Wani se směje, na mě úplně kašle, jsem jí úplně ukradený, nezáleží jí na mně, vyseru se na ni. Už nejsem středobodem jejího vesmíru, nicméně planety obíhají kolem slunce a nikoli slunce kolem planet.

Láska je berná mince, co má dvě strany. Jakmile jsem potkal Martu, cítím se jak v supermarketu v oddělení ovoce. Mám dát do košíku pomeranče, nebo mandarinky? Nebo obojí? Ale copak někdo někdy pil pomerančovo-mandarinkový džus? Obojí chutná fajn, ale prostě to nejde dohromady.

.

Tomáš a Honza

Královna Dolomit se jmenuje Marmolada. Letos se z ní urvalo dalších sedm kusů ledovce, které se zřítily až do jezera průsmyku Feddaia. Tyrkysově modrá hladina zrcadlící okolní vrcholky se zakalila pískem. Na dvou místech ledovec stále dosahuje nad hladinu, ale už brzy zmizí pod ní, aby sledoval život z opačné perspektivy. Úřady preventivně uzavřely průsmyk veřejnosti. S ohledem na narůstající tlak na spodní korunu hráze byly evakuovány níže položené středisko Malga Ciapela a vesnice Sottoguada.

Lavina s sebou strhla několik sloupů lanovky a přerвала mnoho metrů železných lan ferraty právě v tom momentě, kdy po ní stoupalo čtrnáct dobrodruhů. Na vrcholku hory zbyla jenom nesouvislá vrstva zbytkového ledu, skrze niž temně prosakuje oblá skála, která měla zůstat navždy ukryta v ledovém sarkofágu. Tak skončil další z řady ledovců, ale zcela jistě se na vrchol Marmolady brzy vydají nostalgici s kusy ledu ve své sisyfovské snaze vrátit hoře původní tvář.

Král Dolomit se jmenuje Antelao. A co jako? Necelý kilometr od vrcholu Smrku se krčí Psí skála a do její impozantní boční stěny někdo vsadil bronzovou upomínku na horolezce. Za úpěnlivých zimních večerů se ve výklencích Psí skály mačkají drsňáci a jejich psi větří nesrozumitelné nebezpečí okolí. Teplota klesá k hazardním mínus sedmi stupňům a ledový příkrov obepíná svými prsty nohy v peřovém spacáku.

Kolem Psí skály proklusávají Tomáš a Honza.

Oba jsou sehranými partáky, jedná se o zkušené horaly, beskydské patrioty s jediným cílem: pokořit letos magickou hranici 24 hodin. Do této doby chtějí zvládnout celou Korunu Beskyd. Naposledy se jim to povedlo za 26 hodin a 54 minut. Ve Frenštátu se svalili v cíli těsně za francouzskou manželskou dvojicí Cotardových, kteří se umístili na 6. místě v mixu nad 50 let.

Tomáš i Honza pak dlouho otravovali své kamarády, kolegy z práce, rodinu, známé i paní z bufetu tu více, jinde méně přibarvenými historkami z uvedeného „extrémního“ výkonu:

„Pamatuješ, bejku, jak jsme sbíhali z Čertáku směrem k Pustevnám a najednou šustění, nikde nikdo okolo a kousek od nás vidíme, jak se plazí lesklé hnědé tělo. Vzals pak hůlky a rozsekal toho hada na cucky.“

„Měl jsem vztek, dovedeš si představit, že bychom kvůli tomu vzdali závod? Celá ta dřina by se spláchla do hajzlu.“

„Zachránil jsi mi život, kamaráde, to ti nezapomenu.“

„Nezachránil bych ti život, kdybychom se dopoledne ztratili. Jenom díky tobě jsme trefili tu mizernou odbočku u Lukšince dolů na Ostravici. Nevím, jestli to chápete, ale byli jsme hodně mimo. Přišla krize jak Smrk, takovou krizi prostě normálně nezažiješ, musíš se vydat ven ze své komfortní zóny. Motaly se mi nohy, měl jsem hlad, žízeň a snil jsem o příjemné postýlce. Ta najednou začala mluvit,

řekla mi, ať si lehnu, že se nic nestane, že jsem strašně dobrý, jak daleko jsem došel. Vábila mě a do toho jsi do mě žduchnul, prý kam to běžím, že musíme odbočit.“

„Dál jsou Jánošíkovy díry, kámo, zakopneš, spadneš a jsi v prdeli, nedokončíš závod, zhebneš, svezeš se do trhlíny a nikdo tě už nenajde.“

„To jo, hele, Koruna Beskyd, ta se s nikým nesere. Máš na to, nebo nemáš. Nula, nebo hvězda. Sračka, nebo king. Hory nejsou pro každého cipa.“

„Hehe...“

Po čase je to trochu omrzelo. Přibližně po půl roce začali vážně uvažovat o koncepci, kterou se budou řídit při svém příštím útoku na Korunu Beskyd. Sice by stačilo, kdyby se párkrát do týdne na tři čtvrtě hodiny proběhli, ale ono to není tak jednoduché, jak se zdá. Za uvedeným účelem se setkali v jejich oblíbeném pubu, kde je zachránilo něco, co by se dalo nazvat jako štěstí, ale Tomáš i Honza měli brzy pochopit, že věci se na světě nedějí jen tak pro nic zanic. Všechno má svůj smysl.

Na jedné ze sociálních sítí vyskočil na Tomáše s Honzou podivný človíček s řádně potetovaným tělem. Toto by snad ještě nemuselo být tak divné, kdyby nestál celý nahý na kolečkových běžkách na běžícím pásu.

„Chceš mě vidět píchat?“

lákal popisem u reelu, který notně zklamal svým obsahem, protože kromě dokonale vyběleného zadku a vybroušené techniky běžkování nabídl jen tuctový reggaeton jako doprovod k siluetě Jana Macha, alias Dona Rará.

Tomáše i Honzu video zaujalo. Je pravda, že na chvíli zaváhali, proč vlastně, ale brzy ztratili i poslední špetičku pochybností, ba naopak dospěli k závěru, že klíčem ke zdolání Koruny Beskyd bude jeden z mnoha „Rará“ tréninků, konkrétně ten následující:

JAN MACH, TRENÉR VRCHOLOVÝCH MANAŽERŮ A TVŮJ PRŮVODCE PROMĚNOU TĚLA I DUŠE

DON RARÁ'S

VIP TRANSFORMACE KORUNA BESKYD

Transformační program, díky kterému se dokonale připravíte na svůj cíl
na Koruně Beskyd.

Duševní cesta zakončená přijetím sebe sama v dokonalém souladu těla
i duše.

Komplexní spolupráce na 14 až 21 týdnů, která Vám skutečně pomůže
konečně překonat své limity a uspět na nejbrutálnějším závodě ČR,
Koruně Beskyd. K tomu získáte pevné zdraví, tělo pořádného chlapa
nebo baby, nebudou Vás bolet záda a doplníte si sebevědomí, díky
němuž budete dosahovat lepších výsledků v byznyse. Naučím Vás, že
details dělají vítěze. Věděli jste, že bezvadně oholené nohy, namazaný
žalud, vulva a anální věnec, přelepené bradavky betadinovou náplastí
Vám ušetří až 7 minut na půlmaratonu? Věděli jste, že se s horami dá
komunikovat, že Vám rozumí a přijímají Vás takové, jací jste, jen abyste
se ještě mohli zlepšit?

Vsadím se, že ne!

A proto Vás zvů, abyste se stali členem mého VIP klubu transformace
na Korunu Beskyd.

Pro koho je VIP transformace určená?

Je pro Vás, pokud jste podnikatel, majitel firmy, CEO manažer, který
pravděpodobně bojuje s:

- A) nedostatkem času na svůj trénink díky velkému pracovnímu nasazení.
- B) zažitými mýty o běhání, které Vám brání v podání maximálního výkonu.
- C) nedostatkem energií na celkovou přípravu na Váš vysněný závod.
- D) přemírou stresu, kterou se snažíte kompenzovat jídlem, alkoholem nebo tvrdými drogami.
- E) neznalostí vlastního těla, která brání účinné regeneraci.
- F) nedostatkem sebelásky a sebeuvědomění, které brání kreativnímu instinktivnímu uvažování.

„Ty vole, to je bomba, sedí na mě úplně všechno.“

„Kde se přihlašuje?“

„Asi tady...“

„Tak to běž do píči.“

„Ty kokos, 60 litrů a zítra končí první vlna registrace, pak to je za 80.“

„To ani nemám.“

„Ty nemáš usraných 60 papírů?“

„Nemám, ale zkusím si půjčit od mámy nebo kontokorent.“

„Já ti půjčím...“

„To bys pro mě udělal?“

„Kamaráde, pro náš cíl a naše společné dobrodružství bych udělal všechno. S tím se vůbec nemusíš trápit.“

„Nevím, jak se ti za to mám odvděčit.“

„Tak, že spolu poběžíme Korunu Beskyd a zvládneme ji do jednoho dne.“

„24 hodin...“

„24 hodin!“

„24 hodin, kámo, 24 hodin!!!“

„Jdeme to proklikat, je tu nějaký dotazník, ne, není to dotazník, máme detailně, ale maximálně na 600 znaků popsat náš běžný pracovní den.“

„Ty vole, tak já to zkusím, nech mě si to přeříkat.“

Následoval vnitřní monolog Tomáše nebo Honzy, to je jedno, který občas přešel do zkratkovité mluvy:

„Vstanu v 7, udělám si smoothie, obléknu si košili, kalhoty a chvíli vybírám kravatu, pod košili nacpu deodorant a ošplíchnu se Taorminou, co jsem dostal od Pupáka.“

„To tam nemusíš psát, koho to zajímá?“

„Jasně... Sednu do Insignie, pustím Petera Gabriela nebo Radiožurnál a jedu do práce. Cesta mi trvá přibližně 7 minut, zaparkuju, vyběhnu do prvního patra do kanceláře, dám si ranní check, mrknu na emaily, vypiju kafe s mlékem a tři čtyři cukry do něj. Do toho mi volá zoufalá manželka, kde má kluk tu zelenou ponožku s traktorem, že brečí, nepůjde bez ní do školy. Naviguju ji, nakonec se nám ji podaří najít pod sušičkou. Pak se ozve recepční zespod, že ten blbeček, co měl přijít, nepřijde, protože je na pohotovosti, poškrábala ho kočka. A to je špatně, tečou mi prachy mezi prsty. Skočím na brunch k Andrému, pokecám, vypiju druhé kafe, čeká mě před obědem schůzka zase v jiné kavárně. Schůzka dopadá dobře, koupí dva fondy s nižším rizikem a jeden fond s rizikem větším, zbytek nechá na účtu. Jdu na souvlaki, do toho mi několikrát volá syn, že neví, kde má pouzdro. Vyřeším po telefonu ještě jedno nedorozumění a jedu pro kluka do školy. Bydlíme

v řadovce asi kilometr daleko, ale chodit se mu nechce a trolejbusem se prý bojí.

«Tak, co synku, co bylo ve škole?»

kouká do telefonu, doma jsme kolem čtvrté, jenom se převlíknu do riflí a vezu kluka na tenis, z tréninku dojíždíme zpátky v šest, a to je už venku zima, navíc jsem zbitý jak pes.“

„Máš to těžký, kámo. Prostě priority jsou někde jinde. Kde jsou ty časy, kdy jsme se svobodně toulali po městě, pouštěli si z discmana Redhoty a jen tak se nechali unášet časem.“

„Díky, jsem rád, že mi alespoň někdo rozumí. Zkusím to tam napsat, ty zatím přemýšlej o svém životním příběhu.“

Dejme tomu, že Tomáš dokázal vecpat do 600 znaků svou story, a zatímco se s tím Honza ještě chvíli pral, na Tomáše vyskočila silueta hybrida mezi byznysmenem, keňským maratoncem a Vladimírem Franzem:

„Čau, kamaráde, tak ses zapsal, to je moc dobře. Udělal jsi první krok své životní změny. Další kroky budou někdy náročné, ale nejtěžší je se odhodlat, a to jsi právě udělal. Jsem na tebe moc pyšný. Namaste.“

Tomášovi se zalesklo v očích. Takto hezky k němu už nikdo dlouho nemluvil a vůbec mu nevadila skutečnost, že se patrně jedná o předebrané video, které se zobrazí každému, kdo si koupí VIP Transformaci. Tomáš na chvíli

video zastavil a počkal na kamaráda, než si i on prožije moment zprostředkované motivace. Honzova reakce byla podobná. Dokonce se zdálo, že netečně natahuje ruku k displeji, jako by si chtěl Dona Rará osahat. Další sekvenci si už pustili společně:

„Ted’ jsi členem Rará’s VIP Crew. Od této chvíle jsem pro tebe něco jako tvůj táta nebo anděl strážný. Jsem tvůj táta, protože mi záleží na tvém úspěchu, chci, abys dosáhnul svého vytyčeného cíle, kterým je Koruna Beskyd.

Moc se těším, až ti k tvému cíli pomůžu. Udělám, co bude v mých silách. Musíš jen pochopit, že nejsi v Rará’s VIP Crew sám a že mi záleží na všech stejně, proto s tebou budu komunikovat zejména zprostředkovaně.

Každý týden členům Rará’s VIP Crew poskytuju jednu hodinu, kdy jsem připraven přijmout tvé požadavky, ať už mi zavoláš nebo napíšeš. A ted’ to nejlepší, radši se něčeho chytni, protože tě to posadí na prdelku. Za dobu našeho společného tréninku se spolu dvakrát sejdem osobně na hodinových lekcích, které se budou konat __ __ v _____. Nikomu to ale nesmíš prozradit, jsou to tréninky pouze pro Crew.

A ted’ už vypni telefon. Jdi si užít poslední chvíle volna. V pondělí začne peklo se šťastným koncem. Na tvou emailovou adresu ti přijde rozpis tréninku na celý týden. Nezapomeň! To, co děláš pro sebe, děláš i pro ostatní, jedině tak má tvůj život vyšší smysl. Namaste.“

„Moc nerozumím těm ezosračkám.“

„Je mi to jedno, lidi to asi baví, je to takový motivující.“

„Pondělí je pozítří, vole.“

„Ježí se mi chlupy na rukách.“

„Chvíli jsem váhal, jestli není 60 000 trochu moc, ale už teď vím, že jsme udělali dobře.

Tomáš i Honza se nacházejí přibližně ve 40 % svého tréninkového procesu. Zvolili si variantu 21 týdnů. Nutno podotknout, že tréninkový plán Dona Rará plní s idiotskou přesností. Koupili si dokonce i kolečkové běžky a odjezdili na nich už dva pětatřicetiminutové tréninky na okruhu u Olešné.

Dneska je pro ně den D. Den, kdy se poprvé v rámci tréninkového plánu porovnají se zrádnými vrcholky Beskyd.

Domluvili se, že ranní časové okno do 9. hodiny nestihnou, tudíž přesunuli trénink do submaximálního pásma okolo 5. hodiny večerní. Kolem 4. hodiny přeběhli po vyprahlém parkovišti směrem do klimatizovaného auta chráněni pouštním šátkem na hlavě, zatímco ve městě pražilo slunce do solárů na střechách a z divokých včel na krytině Karoliny zbyly jen bělavé skelety, které rozdrtily ventilátory na prach. Na parkoviště do Podolánek dojeli překvapivě brzo. Povzbuzeni venkovní teplotou, jež klesla na přijatelných 31 stupňů ve stínu, se začali svědomitě rozcvičovat.

Průběh tréninku rekapituluje Tomáš na vrcholu nedaleko Psí skály:

„Vyběhli jsme v 17:02 z parkoviště, teď je 18:37, jednou jsme čůrali a měli jsme dvě pauzy na pití. Průměrná rychlost výstupu je tedy 3,28 km/h, laktát se mi drží v normě, ztratil jsem 56 ml podkožního tuku v hýžd'ové části, který právě nyní doplňuje odpadní voda z Isodrinku. Průměrná tepovka je 149, nejvyšší 168, nejnižší 95, to bylo

na začátku měření. Během výběhu jsem byl téměř čtvrt hodiny nad svou horní hranici tepové frekvence, to je moc, Don Rará říkal, že maximálně 7 minut na hodinu, snažil jsem se to každopádně kompenzovat indiánským během pod úhlem 49 stupňů, takže si můžu něco od té tepovky odečíst,“

vypočítával Tomáš, zatímco Honza koukal na nové video Dona Rará, ve kterém vysvětluje, proč se rozhodnul přijmout nabídku Titans Conflict.

To však vůbec neznamená, že by Tomášovy přesné výpočty neregistroval:

„Myslím, že jsi špatně připrcával³,“

podotknul.

„Já myslím, že jsem spíše špatně píchal⁴, snažil jsem se soustředit na obě věci a trošku se mi to asi pomotalo.“

³Připrcávání je termín od Dona Rará znamenající pohyb při odrážení se turistickými hůlkami o zem, během něhož je do celého pohybu zahrnut core systém, bederní svaly a přední pilovité svaly působící přímo na bránici a s tím spojené frekvenční dýchání nezbytné pro dlouhotrvající sportovní výkon v limitní tepové frekvenci.

⁴ Píchání je termín od Dona Rará znamenající zaboření kompozitové špičky turistické hole do podlaží, na němž je provozována tréninková aktivita. Správný, mírně skosený úhel zaručuje několikaprocentní návratnost energie. Píchání lze efektivně provozovat zejména na měkké zemině, jeho účelnost se blíží k nule v kamenitém prostředí.

„Koukal jsem se na tebe a myslím si, že by sis měl povolit řemínky na hůlkách alespoň o centimetr z každé strany.“

„To je dobrý nápad, díky za radu. Akorát nevím, jestli povolené řemínky na běžečkách se mi při sbíhání nebudou moc odrážet o předloktí. Bolí mě to,“

prohodil sklesle Tomáš.

„Co je, Tome?“

„Včera jsem masíroval předloktí Rará technikou laterální masturbace a teď mě to bolí jak čert.“

„Nevím, co tím máš přesně na mysli,“

podíval se Honza s obavami v očích směrem k Tomášovým stehenním kompreskám. Tomáš jeho pohled zaregistroval a rychle dementoval jakékoli pochyby:

„Ale ne, ty vole, Garmina mám v pohodě.“

„Uf... Víš, jak je to s tím testosteronem...“

„Ruka mě bolí,“

skočil mu rychle do řeči Tomáš,

„někdy mám pocit, že je to všechno ztracené. Nejde to vždycky podle plánu, mám prostě strach, že nám to nevyjde, že tě zklamu, Honzíku.“

„Ale ne, takto přece nemůžeš uvažovat. Hele, ber to jinak: všechno je trošku risk, sledujeme, zaznamenáváme

a zlepšujeme se, pořád máme dva měsíce, to jsou dohromady alespoň tři jednovrcholové tréninky, jeden přechod údolí, pět tříadvacet minut trvajících běhů v tempu 06:30 na kilometr s protivětrem minimálně 5 m/s, posilování středu těla na balančních míčcích a ještě něco, na co si teď nevzpomenu. Hele, to ti zvedne náladu, Rará má nové video.

Tomáš i Honza na horském hřebeni sledovali pět základních rad Dona Rará, jak správně běhat. Na displej snad dohlédla i káně, která letěla nad Smrkem a zoufalým dětským pláčem upozorňovala na vetřelce. Do toho jí odpověděla další a najednou se ze zdánlivě pohrouženého večera ozvalo úpění.

Don Rará je v celém videu oblečen do průsvitných legín, zpod nichž se rýsují pánská tanga.

„A na závěr je nutné udělat úšlap doprava, tedy pokrlé, ups, ruplo mi v zadečku, no, a to je konec dnešního videa, nezapomeňte mě příští týden sledovat, jak natru držku té mrdky Sašenky Bailové!

Ty si na mě hubu otevírat nebudeš, ty mrdko plešatá, ukončím tě v prvním kole, budou nás muset roztrhnout, tohle je osobní. Nenávidím tě!“

„Trošku mě mrzí, že šel do Titans Conflict, nemá na nás tolik času a zrušil i druhé osobní sezení. Nevím, co i o tom mám myslet.“

„Já ho chápu, jde si za svým snem, to znamená otočit se zády i ke svým přátelům, prostě YOLO, bráško, nebo si myslíš, že by dostal druhou šanci?“

„Musíme si poradit sami, jsme už zkušení,“

přemítal Tomáš nebo Honza, to je jedno, zatímco z nedalekého křoviska vyběhl srnec.

„Ty pičo, jelen!“

„Je to tady hustý, kámo, pravá horská divočina. Úplně si představuju, jak to tady všechno přeběhneme, dostáváme se do cíle, tam nám navlékají účastnickou medaili, celé náměstí bude jenom naše! Snažím se teď na běžeckém pásu simulovat horský terén, vždycky běžím 10 minut ve sklonu víc jak 10 %. Myslím, že mi to zatraceně pomáhá!“

„Skvělé, tohle já cením. Já jsem si pro změnu koupil nový Whey Gainer Alien Muscle Progress od Mauera, 22 % čisté syrovátkové bílkoviny z krav pasoucích se na jižních svazích kyselé půdy. Cítím, že mě to taky posunuje dopředu.“

„Jak dlouho odpočíváme?“

„Stojíme 11 minut¹³ vteřin, zakecali jsme se, Don Rará doporučuje pauzu maximálně 9 minut při takovém výkonu.“

„Dvě minuty, to nic není.“

„Až budeš dobíhat do cíle a uvidíš na tabuli 24:02, tak mi to zopakuješ.“

Jeden z těch dvou se zamyslel a usoudil, že má jeho kolega pravdu. Přece nemohou dopustit, aby jim taková školácká chyba zabránila v dosažení jejich cíle. Urychleně nasadili batohy, polila je zima, protože ani Spiral tank od Salomonu nedokázal dokonale absorbovat jejich pot, který během pauzy vychladl a nalepil se na stále ještě neusušenou zadní stranu batohu od Hoka ONE ONE – Blade Runner Unlimited Edition.

Rozběhli se dolů, víceméně přesně mezi Antelaem a Hubertkou rozbalili Carbosnacky, nebo jak je někdo vtipně pojmenovává „Karbošneky“, a následující dvě minuty je po douškách pocucávali, než zahodili obaly dostatečně daleko, aby nerušily okolní přírodní scenérii.

.

Slunce ozařovalo svahy teplými barvami, země vstřebávala horký den, listí předčasně barvilo své kontury do bledě žluté. Všechno v lese se stávalo nápadně lehkým. Jehličí i listí připomínaly miniaturní schránky vznášející se v limbu nekonečně dlouho spícího lesa. Kůra ze smrků se dala loupat pouhým dotykem a slabé kopnutí rozrazilo kořeny. Nedaleko se svalil jeden z těch mohutnějších stromů. Ještě, než padnul na zem, začaly uvnitř prožrané dutiny padat vločky. Jakmile ráno vstane slunce a jestli se vůbec dostane skrze mraky, bude už pořád zima, sníh dopadne na vyrovnané lavice před Hubertkou, smrky zraní pořezané větve a z útrob chalupy vystoupá dým.

Kousek pod Smrčinou Tomáš s Honzou pozdravili Norberta, okamžitě v něm poznali dvojnásobného mistra Koruny Beskyd, a ačkoli neodpověděl, setkání jim dodalo zvláštní pocit sounáležitosti i motivace. Do toho všude okolo poletovaly invazivní pilořitky jako letící šípy. Na mnoha místech se odloupla kůra i s turistickými značkami. Kdyby Tomáš a Honza nebyli zkušenými horaly a třikrát se nepodívali do map, byli by dozajista polapeni horskými skřítky.

Směrem k Polaně se Tomášovi rozblikaly Suunta, které má napojené na YourSasi, komplexní identifikátor stresových hormonů a činnosti příčně pruhovaného svalstva. Nedaleko Zemanova portrétu prostě museli zastavit.

Po chvíli vydýchávání spustí:

„Promiň, bliká mi to, musíme zastavit, Don Rará tvrdí, že se tím máme řídit, když se cítíme unavení.“

„Jasně, chápu, to se nedá nic dělat, když musíš, tak musíš. Jsme partáci, tým, kámo, jeden za druhého, já tě v tom nenechám. Spolu, nebo nikdo,“

dodal Honza v návalu vyplavených endorfinů s myšlenkou na konec tréninku.

„Díky, kámo, vážím si toho, nevím, co jsem udělal špatně. Prostě mi to pípá, že mám nízko GABBA receptory, cítím se skvěle, ale prý je to jenom zdánlivé, za chvíli bych mohl chytit krizi, hladíák nebo mi selže psychika. Na Podolanky je to ještě daleko, musíme dát pauzu.“

„Jasný, kámo, hele, sedni si, natáhni nohy těsně nad úroveň trupu a za pět minut koukneme na YourSasi a uvidíme, co se tam bude psát. Hlavně nic nevypínej nebo je celý trénink v hajzlu.“

Tomáš urychleně lehnul na vysušený mech, podložil si hlavu běžeckým batohem a soustředil se na dýchání ve schématu sedm vteřin výdech, šest vteřin nádech: úspěšná strategie na zklidnění celého organismu. Honza se šel vyčůrat, během oklepávání ho zarazila vyšlapaná pěšina vedoucí směrem k Dešťanskému potůčku.

„Kam to vede?“

zeptal se spíše bezděčně.

„Jo, promiň, ty dýcháš,“

dodal sám pro sebe a chvíli pozoroval zřetelný úvoz mizející kdesi v propadlině odolného jedlobukového lesa.

Drobounký výpar mu v mžiku zježil chlupy na předloktích, útroby těla projel studený blesk od konečků prstů až do emočního centra kdesi v amygdale. Ta trošku neochotně, ale přesto zřetelně vyvolala poplach. Rozklepaný borec se rád vrátil pár kroků zpátky do prosluněného prostoru mezi stromy. Zpět k pěšině se už raději nedíval.

A tak tam ještě chvíli odpočívali a sledovali měnící se barvu nebes, balancující stébla trávy v pozdním větříku nad obnaženými bílými kameny vyvrženými zpod půdy. YourSasi zapípala, vše je v pořádku. Honza podal Tomášovi ruku, zatímco zachytil jeho oddaný úsměv a bratrskou sounáležitost v očích. Horská dráha nálady se ocitla opět ve svém zenitu.

V ten moment, a nejen v ten, ale právě v těchto nezapomenutelných okamžicích si oba uvědomovali, jak žijí jeden pro druhého, jak se jejich smysl života protnul v jednolitou šroubovici klikatící se napříč stezkou životem, v němž by si mohli navzájem číst myšlenky a došli by k závěru, že není mezi nimi žádného rozdílu, protože oba měli v hlavě jen a pouze Korunu Beskyd.

Rozběhli se dolů. Kousek pod nimi se kapky bezejmenného pramene spojily v stružku vody: touhu a naději úbočí mohutné hory.

„Nevíš, kam vedla ta cesta?“

„Nevím, jaká cesta?“

„No, pod Zemanem, ale to je jedno...“

„Nebylo to od lesáků?“

„To nepoznám, prostě pěšina, byla tam zima.“

„Třeba tam povede Koruna Beskyd, víš, jak se ta trasa každý rok mění.“

„Možná,“

odpověděl Honza, zatímco spatřili romantické stříšky salaší na Podolankách. Nechybělo mnoho a dozajista by si užili kostelní zvony benediktýnského klášterku, které však přehlušovala jedna hitovka Michala Davida za druhou. V Srdci Beskyd právě oslavoval šedesátiny majitel hotelu.

„Já chci žít nonstop!“

ještě dlouho do brzkého rána rozveselovalo strnulou atmosféru ospalého údolí.

Za chvíličku už Tomáš i Honza skládali své věci do kufru Insignie a přemýšleli o dalším tréninku.

„Zítra mám volno, potřebuju se pořádně vyspat a vyplavit kyselinu mléčnou, možná si zajdu do spáčka a nechám si proudit na kvadricepsy trysky, alespoň tak 10 minut každý, projdu si Kneippův chodníček, skočím do sauny...“

„To jo, já si normálně zajdu na masáž, chci si nechat prohmatat lýtko a hýždě.“

„Pro trénink všechno, brácho, kolik je hodin?“

„Nevím, něco před devátou.“

„Dneska je tiskovka Titans Conflict, bude tam Don Rará. Nepodíváme se na kousek, než pojedeme? Dáme Regener a necháme ho chvíli působit.“

„Jo.“

Vytáhli telefon, přes data pustili Youtube a na obrazovce pozorovali Jaroslava Soukupa i podivné postavičky po třech napravo a nalevo, jak všichni sedí u dlouhého stolu, na jehož průčelí duhovou barvou problikával nápis:

Titans Conflict Transgender Edition

Don Rará seděl úplně napravo vedle Richarda Krejčíře oblečeného v tyrkysových legínách a blůzce. Don Rará měl na krku mohutný šperk, jenž nápadně připomínal Wanekinin amulet. Jen další důkaz, že všechno na světě má

smysl a vše je propojené, ačkoli o tom Tomáš ani Honza neměli v tu danou chvíli nejmenší tušení.

Slovo nicméně měla Kosatka v růžových brýlích a se zesílenými obrysy na rtech. Dostala se do debaty se sympatickým cizincem Jordim „El Camarerem“:

„Ty zmrde vyjebaný, kurvo zapíčená, lížeš prdele a hulíš čuráky, ty chcano ohovněná, ty vyližmrsko, ty močko, ty mi budeš říkat, že jsem mrdka zkurvená? Já jsem měla včera horečky a tys mi přála, ať zdechnu, ty svině vychujená, ty jsi ten největší odpad na světě, ty vraždo nemocná, ty močále, ty hnido procpaná, mrdáš vlastní ségru, ty hovnomrde, drž píču a vypadni!“

Aby reagoval, musel si Jordi „El Camarero“ vzít mikrofon. Posléze vcelku klidně spustil libozvučným cizím jazykem, snad španělsky, zatímco jej tlumočnice lopotně překládala:

„Jak víte, neumím česky, takže neznám výrazy, které mi Kosatka říká, ale chci jen říct, že jsem připraven na férový souboj. Těším se, až divákům předvedeme pěkný zápas a po něm si podáme ruce.“

*potlesk

„Máš štěstí, ty mrdko, že máš píču, protože já na ty, co mají píču, nesahám, bůh je mi svědkem, že já ty, co mají píču, nemlátím, ale kdybys neměla píču, tak ti dám na píču, ty píčo!“

Náhle se Kosatka zvedla, popoběhla a polila svého soka Crazywolfem. Jordi „El Camarero“ začal úpěnlivě plakat, štkát a ani otcovské objetí od Jaroslava Soukupa jeho smutek nezastavilo. Nakonec se zvednul a odešel. Publikum tleskalo a vyprovázelo jej se sympatiemi. Jen jako ozvěna se sálem táhl pozdrav Kosatky na rozloučenou:

„Běž do píče, ty píčo jedna vypíčená, koukejte všichni, odchází píča z pódia.“

Střih mezi diváky zabral sympatického tatínka se svým klukem, co měl na hlavě melírovaný přeliv jako kosatka, jak vstávají a hlasitě vytleskávají odchod Jordiho ze scény. Slova se ujal sympatický moderátor asijského původu:

„A nyní bychom rádi předali slovo prof. Davidu Járovi, který nám něco poví o dějinách bellatoronym, přezdívek MMA zápasníků.“

Kamera zabrala fazolovitou hlavu předního českého odborníka na onomastiku.

Mezitím se však něco chystalo. Povstání z mrtvých, jako by se mělo stát něco zlého, něco neuvěřitelného a hanebného.

Don Rará se nenápadně vytratil od stolu a pomalu se blížil k holé hlavě Sašenky Bailové. Skrytě, a přesto zcela jednoznačně začalo každému docházet, co se chystá. Už si to slibovali dlouho, že si to rozdají v kleci strachu, že se navzájem pošlou do nemocnice. Patří to k tomu. Tenze a napětí by se mezi nimi daly krájet, jako když soupeř ukrajuje poslední vteřiny kola, zatímco trpí přidušený

v anakondě. Ale Don Rará se právě chystal překročit všechny meze. Sašenka Bailová, zaujatá přednáškou prof. Davida Járy, si nevšimla, že se nad ní Don Rará postavil a pak už to šlo všechno ráz naráz, jako kdyby se zrychlil film do nesrozumitelné změti sekvencí. Don Rará si stáhnul legíny...

„Namaste, Rará, Chigüire, Cuahtemoc, El águila que cae! HOBLUUUUJ!“

„Ty pičo, on na ni sere!“

zvolal Honza.

„Ty vole, podívej, jak to po ní teče, normální fontána, fujtajbl!“

Tomášovi i Honzovi, kteří ve svém volném čase nevyhledávali podobná dobrodružství, se udělalo trošku nevolno, až museli odvrátit zrak a stáhnout okýnko, aby se vydýchali.

„Ty vole...“

lapal po dechu Honza neschopen další reakce. Do tlukotu jeho srdce se ozývalo vzdálené „vepřo knedlo zelo“.

„Normálně jí posral hlavu.“

„Normálně jí posral hlavu,“

zvládnul jen zopakovat.

„A ty prdy, salvy jak ohňostroj na začátku Koruny Beskyd.“

„Neuvěřitelné.“

–

–

„Víš...”

„Nevím, ale tuším,”

podívali se na sebe se zklidněnou tváří.

„On ví, co dělá...”

řekli dvojhlasem.

„Kámo, my jsme napojení. Jsme dva a přitom.”

„Já si ho vážím ještě více než předtím.”

„To jsem právě chtěl říct.”

„Víš, když se ti něco nelíbí, máš to dát najevo a ne to držet v sobě. To se pak ještě zhorší.”

„Chtěl ho pokakat, tak ho pokakal, kdo ví, co mu ten člověk udělal...”

„Muselo to být něco zlého...”

„Moc, moc zlého,”

dořekl Honza a otočil klíčem v zámku.

.

Kousek dál po svahu, nad Umučeným, se zachvěly kořeny nad stropem nory. Vylezla liška s jediným cílem: zamordovat další ze slepic od starého Hroma, kterého před nedávnou dobou umístili s těžkou demencí do léčebny dlouhodobě nemocných.

Starý Hrom zůstal během jarní noci ležet nahý před chalupou, kde upadnul na zledovatělém chodníku. Brzy nad ránem se probudil a přes kopec došel až kdesi k osadám okolo Horní Bečvy. Mrzlo a on zanechával za sebou krvavé stopy. Ze vzteku rozmlátil vrata od chalupy, a jakmile ho kopnul proud, vyrval z tyček elektrický ohradník, až se mu podařilo zrušit napájecí dynamo. Poté pro něj přijela policie a nakonec záchranka. To vše za vyděšených pohledů zpoza oken.

Chci jen napsat, že starého Hroma znám. Je to hajzl, člověk se zlým pohledem a temnou minulostí. Nejeden kostlivec mu škrábe na dveře šatní skříně. Svou ženu vyhnal, děti nepozná. Za život utýral několik koček, hnusně se choval i k dobytku, dokud mu nechcípala poslední koza a berana nesežrali vlci. Předtím jen chlípně civěl na incestní páření posledních dvou číplat s jejich vlastními potomky.

Starý Hrom je horal, pevně svázaný s půdou a zemí, v níž žil. Ted' sosá Nesko s mlékem přes brčko, ale to je beztak jedno, protože dávno nevnímá. Jeho poslední myšlenky patří prostředí, kterého naučilo nenávisti a bytostnému nepřátelství vůči všemu živému, a tudíž i k lidem.

Je poslední, kdo nepovolil, aby přes jeho pozemky vedla jakákoli turistická akce, včetně Koruny Beskyd. Všechny

zmrdy i poutníky hnál ze svých pozemků sviňským krokem. S radostí sobě vlastní střílel po zaběhnutých psech, a že měl zatraceně přesnou mušku! Ani Járýn se sem neodvážil jezdit krosit, protože tuší, že kdykoli může přetnout ocelové lanko nenápadně natažené mezi stromy.

Starý Hrom je podstata hor, o kterých se nevypráví debilní příběhy. Podstata hor pravých nebo levých, každopádně hor, jak je vnímá někdo, kdo je zná nesrovnatelně lépe než kdejaký pól, co na nich bez patřičného respektu huntuje svoje odporné tělo.

Se starým Hromem jsem se setkal. Ne, opravdu nejsme přátelé, nikdy jsme nebyli. Nemám ho rád a až zemře, půjdu se mu vysmát na hrob, jestli ovšem nějaký bude mít. Starý Hrom je můj nepřítel. Jsme společní nepřátelé. Nesnášíme se a sdílíme nenávist.

Starý Hrom je v léčebně a už tam zůstane do konce života. Trasa Koruny Beskyd konečně povede přes jeho pozemky. A to snad vysvětluje onu podivnou odbočku pod Zemanem nebo ne?

Norbert

Norbert běží sám, lépe se mu tak soustředí na trasu. Nemá čas mluvit nebo cokoli řešit, protože se maximálně koncentruje na výkon. Neřeší sračky, jenom dech. Chytré hodinky mu bzučí na zápěstí, než se možná vybijí do úsporného režimu se stopkami. Stará škola, to se mi líbí.

V hlavě Norbertovi neběží, bohužel, jen skoro žádné myšlenky. Ví, že nejdůležitější je hlava. A v ní prázdno.

A EPO. Bez něj se už taky neobejde, chce-li alespoň teoreticky ohrozit ty nejlepší na trati. Dopuje už druhým rokem. Začal po obrovském fiasku na předloňském Perunovi, kdy jej v cíli předběhla dokonce i nejrychlejší žena. Jistě, Norbert nemá fyziologii na maratony a kratší tratě, ale se vší úctou a respektem, žena? Norberte...

Jedenhematolog, znalec, ale jinak docela zoufalec, má přístup k rekombinantnímu humánnímu erythropoetinu (rHuEPO). Během tréninkového procesu k němu jednou do týdne Norbert dochází, načež absolvuje kúru. Po celou dobu aplikace žere nadměrné množství železa, až mu z ocelové chutě oranžoví tváře. Takhle to dělá už nějakou dobu. Jak se k tomu vlastně dostal?

Norbert se kdysi, ale opravdu kdysi dávno ve fitku zapovídal s jedním extravagantním, ale jinak vcelku sympatickým trenérem. V té době vážil skoro metrák a nikoho by asi nenapadlo, že o pár let později se z něj stane tuzemská špička mezi vytrvalci. Ten usměvavý mladík s cedulkou na prsou: Jan Mach – fitness trenér,

v něm dokázal rozpoznat talent a přesvědčil ho, že běh je disciplínou, ve které mohou jeho přednosti nejlépe vyniknout.

Měl pravdu. Norbert raketově zhubnul 20 kilo, a ještě téhož léta stanul na stupních vítězů Memoriálu pátera Alberta ve Služovicích, krosového závodu na 10 kilometrů. Na stupních vítězů mu pogrataloval sám Mons. Ivan Pupák a Norbert si domů odnesl kokosové hostie i program mší na tehdejší rok. Memoriál pátera Alberta je sice o něco atraktivnějším závodem než krosový přebor Neplachovice, Zadky, ale stále se jedná o vsutku okrajovou záležitost. Přesto, zvládnout 10 kilometrů za 39 minut a 49 sekund s 85kily a téměř dvěma metry byl úctyhodný výkon, na kterém se dalo stavět.

Čas utíkal jako přepálený start a Norbert s Honzou Machem založili občanské sdružení Oakley Extreme-Hobby Running Team. Předsedou se stal Jan Mach a vedoucím dozorčí rady Norbert. Na první valné hromadě představili design dresů, které s 20% slevou objednali přes Kolesa. Jednalo se o pěkné, jednoduché, černobílé dresy s logem značky na pravém prsu.

Norbertova sláva stoupala a do klubu se začali hlásit tu lepší, jinde slabší sportovci. Z těch lepších se jednalo zejména o bývalé vrcholové atlety. Mnozí z nich, jak už tomu tak ve sportu občas bývá, si nesli s sebou nesmazatelný dopingový škráloup. Jejich společné cesty vedly směrem k letmo zmíněnému doktorovi, který se účastnil i druhé výroční schůze klubu.

Oakley Extreme-Hobby Running Team měl široké pole působnosti. Členy byli obyčejní běžci, ultramaratonci, ale i budoucnost vrcholového triatlonu. Těm všem se měl stát nápomocen pan doktor Mohamed Al-Hassan, alias doktor EPO. Norbert zatím odolal. Zrovna vyhrál Korunu Beskyd, byť v běhu dvojic, a vzhledem k neustálému progresu svého tréninku neviděl rozumný důvod, proč by měl začít dopovat.

Na druhém výročí založení klubu byla zároveň představena i nová struktura sdružení, která dělila členy klubu na Hobby a Profi. Hobby členové se zavazovali k vzorné reprezentaci klubu a budování jeho značky prostřednictvím stále ještě nepříliš rozvinutých sociálních sítí. Především však každý hobby člen ročně odevzdal na poplatek klubu 3.999 Kč. Za tento skromný dárek obdržel ponožky a zvýhodněnou cenu dresu.

Přes zdánlivě nevýhodné podmínky se členská základna neustále rozšiřovala a v době zrušení klubu zaplatili roční poplatek více než dvě stovky lidí.

Druhá kategorie, Profi, byla výrazně užší a elitnější. Profi sportovci, mezi něž se zařadil i Norbert, nemuseli platit žádné členství, naopak jim byly sponzorovány závody, výživa, tréninky i případný doping. To vše však úzce souviselo s výsledky, ke kterým se upsali. Pravidla byla jednoduchá, dala by se shrnout asi následovně:

„Nevyhráls závod? Jdi do hajzlu.“

„Zranil ses? Jdi do hajzlu.“

„Zapomněl jsi dát příspěvek na Instagram? Jdi do hajzlu.“

„Máš malého šuldu? Jdi do hajzlu.“

Norbert se stal otrokem svého běhu, původní radost a nadšení se proměnily v každodenní dřinu a peklo. Následující rok vyhrál Korunu Beskyd. Bez dopingu, čistý a určitě ne z pozice favorita. Myslím, že je to nejpamátnější vítězství v dějinách tohoto závodu. Jako první k němu přiběhl v cíli Honza Mach se svým typickým blyštivým úsměvem a levandulovým dechem. O měsíc později skončil Norbert čtvrtý na půlmaratonu okolo Kralického Sněžníku. Na výroční schůzi jej poslal Honza Mach do hajzlu.

Žádná škoda, protože klub oním dnem zaniknul. Jan Mach ze své pozice zrušil občanské sdružení OakleyExtreme-Hobby Running Team a se slzami v očích poděkoval každému členovi, který se poctivě podílel na budování značky. Každá cesta však jednou končí, sny se mají plnit a:

„já jdu za svým snem,“

prohlásil vítězoslavně. Než se ostatní členové klubu stihli být jen nadechnout, byl v tahu a s ním i 95 % kapitálu sdružení. Zbytek připadl Norbertovi, který jej měl asi spravedlivě rozdělit. Ve stanovách se však nic takového nepsalo a Norbert těch pár tisíc věnoval na svou první dopingovou kúru.

.

Tak začala klesat jeho sláva. Většina sponzoringu byla fuč, zbývaly mu sotva kompresky od Salomonu. Našel si tudíž práci v Heptathlonu, kde prodával hadrové boty za 399 Kč. Jakmile zjistili, že u nich na pobočce pracuje slavný Norbert, snížili mu úvazek a ponechali mu větší možnosti pro trénink. I tak se jednalo o almužnu v porovnání s tím, co sypal Honza Mach.

Paradoxně v dobách úpadku své slávy začal Norbert ještě více trénovat. Měl na to ostatně i více času, protože zůstal sám. Jeho nejbližší okolí i rodina těžko snášely Norbertovu prchlivější povahu, která se pod vlivem stimulantů i vyčerpaného organismu začala nebezpečně projevovat. Norbert ale není zlý, možná jen trošku naivní, rozhodně zaslepený vidinou prvního místa na Koruně Beskyd.

A co dál? Všichni mají v paži. Na Koruně Beskyd taky nikdo neřeší doping, protože se nejedná o oficiální závod Českého atletického svazu. Svazovým představitelům se stala Koruna Beskyd trnem v oku. Spustila totiž boom klání podobného typu a v momentě, kdy Lubomír Jebák prohlásil Korunu Beskyd za Mistrovství České republiky v ultramaratonu dvojic, vznikly i docela obskurní závody jako: Mistrovství republiky v nočním horském dog-aquatlonu, Mistrovství republiky trojic v seběhu, Mistrovství republiky v nočním orientačním triatlonu, Mistrovství Moravy a Slezska v běhu do vrchu pozpátku. Zde je nutno podotknout, že organizátorem zmíněných akcí je povětšinou ultramaratonec, samorost a majitel Felicie, ročník 1997, Robin Haláž, věčný stín Luboše Jebáka.

Norbert to má téměř pořád před očima: Jak dobíhá do Frenštátu pod Radhoštěm, z beden se ozývá přeslazený Mercuryho hlas: *We Are the Champions*, nejdebilnější cílová píseň, a přesto tak dokonalá. Moderátor provolává jeho jméno a on protíná cílovou pásku, ještě stačí pípnout měřícím zařízením a s úlevou v srdci stoupá na pomyslných sedm schodů pyramidy Beskyd. Z ní rozesílá polibky, zdvihá ruce nad hlavu, do očí se mu derou slzy dojetí. Seběhne dolů, vyfotí se s Honzou Machem, dá první rozhovor, vlastně ani neví, co říká, trans, povolené napětí, zvláštní pocit perfektního štěstí.

Nikdo k němu však nepřibíhá, žádná manželka, děti, bůhví, jestli nějaké má, kamarádi. Norbert se před Korunou Beskyd odstěhoval a žije sám v malém podnájmu na Pustkovci. Ve svých představách míchá, co se stalo, i to, co se stane, až z toho vzniká mozaika vzpomínek na budoucnost. Celou stěnu obýváku má věnovanou svým mnohým úspěchům: poháry, medaile, zaschlé slipy, boty, diplomy, přetištěné rozhovory ze *superbeh.cz*, a teď k nim přidá ten nejcennější: Korunu Beskyd. O den později zvedá ten vytoužený klenot nad hlavu. Na chvíli nastane ticho, král není králem bez koruny, nakonec si ji sám nasazuje na hlavu.

„Ať žije král Beskyd. Ať žije Norbert!“

S povděkem přijímá i zapletená kola Rockrider a roční kúru chladivou koňskou mastí. Až večer si všimne, že doba expirace uplynula. I tak si namaže rozedřená třísla během

toho, co do oken jeho dvoupokojového bytu praží západ slunce a podzimní prach sedá na parapety.

Sedí sám u počítače a pije pivo. Rád by někomu zavolal, napsal, sdílel radost. Místo toho kouká na komentáře a pláče. Dojetím a samotou. Chudák, chudák Norbert. Od iluze opravdového srdce a štěstí jej dělí nepřekročitelná bariéra mnohem vyšší a mohutnější, než je samotná hradba Moravskoslezských Beskyd. Nakonec jej přepadne mučivá sebelítost a jde si vylít tlamu do nejbližší pivnice. Štamgasti po něm koukají a přemítají o zoufalci, co k nim zavítal. Netuší, že se dívají na korunovaného mistra jednoho z nejtěžších závodů v republice.

.

Norbert běží a občas se nervózně podívá na Garminy. Na Stravě tu drží rekord v segmentu, avšak jen ve své kategorii nad 40 let, celkově uzavírá první desítku. Segment z Horní Čeladné na Polanu zvládne za solidních 25:23 a ani neběží nijak rychle, protože Smrkem cesta nekončí. Je fascinující sledovat jeho dynamický odraz a téměř stoprocentní využití návratnosti energie, které mu poskytují nové S-LABY. Kdesi v údolí Šance později rozbliká čelovku a vydá se skrz roj svatojánských mušek na vrchol Lysé hory a odtamtud zpět do údolí.

V hlavě už nemá prázdno, ale bludné balvany nejistoty narážející o sebe, zatímco vydávají tytéž hlasy:

„Bude to letos stačit? Bude to letos stačit? Bude to letos stačit? Bude to dnes stačit? Bude to teď stačit?“

Jako rozjetý kolovrátek točící se z vlastní setrvačnosti podráždí tato nejistota Norbertovu hlavu, tu nejdůležitější část na celém tréninku. A čím dál dotěrnější jsou ty otázky, už to snad ani nejsou otázky, ale jenom mumlání se zběsilou frekvencí, tím více se mění i Norbertův styl běhu.

Na začátku trasy běží jako lovec, je plně koncentrován, neudělá sebemenší chybu. Vnímá všechno od severozápadního větru o nepatrné rychlosti čtyři metry za sekundu po prasknutí rozšlápnutého skeletu ruměnice v barvách jeho bot. Pak přijde první myšlenka, první kamínek, který se odráží v jeho hlavě sem a tam a je to. Z lovce se stává kořist. Došlap, využití energie, to vše zůstává, ale kolena už nedrží ideální směr a některé svaly přebírají funkci jiných. Nevědomky zdvihá i ruce, zatímco

se tělo pomalu ale jistě á la Zátopek naklání dozadu. Zhruba v této fázi se nyní nachází, ale to není konec. Brzy bude běhat jako šílenec. Popře veškeré zákonitosti pohybu, začne se křivit, bude sípat, chrochtat, mozek mu zaplaví běžecký zákal, nejautentičtější stav běhu, absolutní běh, odstřižení se od okolní reality, chemický koktejl a nezastavitelná lavina hrnoucích se svalů kupředu, než padnou na zem.

Norbert mine dvojici lidí, kterou vnímá jen jako nějaké šmouhy. Už teď běží na pokraji svých sil, a to se nachází sotva v polovině stoupání. Nehlídá si vůbec nic, dech, tepy, vše se stalo měřitelnou minulostí. Dnešní trénink je předem odsouzen ke kolosální porážce, alespoň tak jej v hloubi duše Norbert vnímá.

Kdesi pod Pytlovým rantlem a mohylkami z kamení kolem něj na chvíli zpomalí a nervózně třese rukou v kapse, z níž tahá Magneslife a Turbosnack, nebo jak jej někdo vtipně pojmenovává „Turbošnek“. Jedná se o kofeinem nadopovaný Endurosack, v podstatě se to dá popsat jako 3in:

- 1) Krátkodobé dodání a stimulace energie 150 mg kofeinu
- 2) Dlouhodobé působení energie pomalejších cukrů
- 3) Kombinace minerálů a vitamínů spíše, aby se neřeklo nebo aby se zvýšila cena produktu, než že by to mělo nějaký reálný efekt.

Norbert to do sebe klopí a jen chvíli čeká na to, zda se mu podaří zastavit dávivý reflex po silné dávce.

Nepodaří, ale Norbert běží dále. Norbert zvrací, šine se kupředu, trochu pokosil pěšinu. Zdálo by se, že dospívá k vrcholu beznaděje. Naprostá většina toho extrémního mála běžců, kteří by se na tuto úroveň dostali, by nyní definitivně v rámci pudu sebezáchovy padla a přinejlepším doklusala trénink.

Norbert zešílel, rozšířily se mu zorničky a paradoxně skutečnost, že se žaludek nemusel trápit s těmi sračkami, co do sebe nalil, mu ulevila. Najednou viděl před sebou šikmé stříšky Hubertky a jeho mysl se zmocnil stav, ve kterém zcela uvěřil, že jakmile kolem nich proběhne, všechna únava, veškerá bolest zmizí. Jeho hlava v tomto stavu vysílá protichůdné, na první pohled neuchopitelné signály. Některé z nich jsou naprosto k ničemu, jiné geniální.

A právě myšlenka na spásnou Hubertku patřila do té druhé kategorie, protože segmentování běhu, jeho rozdělení na menší úseky, samozřejmě pomáhá k lepšímu ubíhání trasy. V ten moment je Norbert připravený u Hubertky zhebnout, ale pokud by se tak skutečně mělo stát, má v záloze ještě jeden trik.

Jakmile všechno selže, Norbert zpomalí a vytáhne stříbřité plato s nenápadnými bílými tabletkami. Vyexcitovaný Norbert potřebuje ošálit tělo, potřebuje porazit mozek, který mu brání vyždímat se skutečně na 100 %. Potřebuje uklidnit, zalhat mozku, že se už nic neděje, že se tělo dostává zpět alespoň do částečné rovnováhy. K tomu mu

dopomůže 10 mg alprazolamu. Toto anxiolytikum je mnohem známější pod svým obchodním názvem Neurol.

Ještě hluboko pod Hubertkou Norbert polkne 10 tabletek a do několika minut se zázračně uklidňuje, zatímco jeho tělo zaplaví příjemný nával euforie a pocit falešného vítězství, které se tolik podobá těm několika nejúžasnějším vteřinám, když stojí na bedně a rukama se dotýká nebes.

Drobně se usměje, protože ví, že alespoň pro tuto chvíli porazil sám sebe a nyní už mu zbývá jen porazit horu.

.

Starý otrhaný člověk tahá z kabátu Startky, napotřetí se mu podaří žlutým plastovým zapalovačem jednu z nich zapálit. Příjemně nasraně vdechne nefiltrovaný kouř do plic a vykouzlí ve vzduchu sloupec, který smrdí podobně jako palivo, kterým se rozhodnul, navzdory horkému počasí, zatopit. V litinovém kotli právě hoří směs tvořená pet lahví naplněnou po okraj vyjetým olejem ze strunovky, plesnivými,navlhými papíry, zbytky azbestových tašek ze střechy a nějakým tím dřevem, no...

Vytáhnul sem paty nahoru ze své chalupy v údolí, aby střelil jelena, a když ne jelena, tak alespoň statné srnčí. Do západu slunce blízko, hodina mezi západem a tmou mu poskytne dostatek příležitostí odpravit zvíře.

Starý Hrom je zkušený lovec a zákeřné hovado. Nejednou šikovně líznul kulkou zvěři pajšl, aby si zvíře před skonem trochu vytrpělo. Pak k němu Hrom dojde, zapálí si cigaretku, kouká na odkapávající barvu a ani se neobtěžuje uštédřit zvířeti ránu z milosti. Jen tak jej přehodí přes rameno a pomalu smýká tělo do černé kuchyně.

Starý Hromod hodí oharek do vysoké trávy u zápraží, a právě si chce zajít dovnitř pro malorážku, když uvidí nějakého zmrda, jak mu běží přes pozemky. Zmocní se jej vztek:

„Vypadni, tohle je moje!“

Ten debil ho nevnímá, jenom zírá před sebe a běží nahoru. Starý Hrom mu zastoupí cestu:

„Slyšíš? Vypadni, ty zmrde, tohle je moje!“

Pokusí se do něj strčit, ale jeho ruce jen projdou živým tělem, až málem ztratí rovnováhu. Norbert ho vnímá, dokonce i pocítil jakýsi nával energie, jakmile se ho Hrom pokusil zastavit. Nezajímá ho to. Zajímá ho, jestli se mu podaří dohnat ztrátu během výběhu na Smrk, podle posledního mezičasu by to mohl stihnout, chybí mu sotva minuta a půl.

„Kam poběžíš, budeš se pohybovat po mé zemi, vypadni!“

hrozí mu zaťatou pěstí Hrom a vypadá přitom docela legračně. Jeho obličej připomíná latexovou masku zabijáků z béčkových hororů mixnutou pohledem tradičního vesnického mámehlada. Dokonce má na hlavě i skulleta. Kdyby někdo vykopal Ondráše a rozsekal mu obličej sekýrou, vypadal by jak on. Horší je, že se přemísťuje z místa na místo. Chvilí je za stromem, za okamžik zase sedí na kameni u cesty nebo jen tak řve z okna Hubertky, až jeho hlas otřásá zemí.

Co může Norbert dělat jiného než naklonit hlavu a počítat kameny. Jeden, dva, tři, čtyři, pět, šest, sedm, osm, devět, deset, dvacet, sto, dvě stě třicet pět. Na houby, Hrom si nedá pokoj, asi ho ochranáři vytáhli z léčebny a on teď lítá po úbočí Smrku a děsí lidi. Je to vůbec Hrom? Jednou vypadá jako on, jindy zase úplně jinak.

22. minuta, Norbert míjí Hubertku, Hrom sedí na tábořišti před chatou a opéká živé zvíře. To skučí, syčí, mrská sebou na rožni a penetruje Norbertovu hlavu. Neběžel už tu

Norbert? Možná se vrátil, protože mu na Polaně vypadnul z kapsy mobil, zatímco toxické mraky zahalují koruny stromů nebo zrovna padá večerní dubnový sníh přikrývající rozkvetlé třešně kolem Hubertky.

Hromové sedící okolo ohniště se ohlédnou směrem k Norbertovi. Všichni mají stejný obličej a všichni na něj řvou, ať táhne do prdele, ať je neruší při grilovačce, že je na jejich pozemku, že si to s ním vyřídí, že jej napíchnou na hák a pověsí do udírny.

Obyvatelé hor, zlí lidé rozsévající nenávist, neukojitelnou pomstu, touhu škodit. Normální blbečkové, co sotva zvládnout sbírat hříby. Norbert běží dál, na rozcestí nad Hubertkou zaváhá a vydá se doprava. Než si svůj omyl uvědomí, už se proti němu řítí starý Hrom posměšně ukazující správný směr na odbočku k Mrtvému hřebeni:

„Tudy, Nobe, tudy! Takhle Korunu nikdy nevyhraješ!“

Náhle zafouká silný vítr a vmete Norbertovi do obličeje hroudu jehličí, která jej rozpíchá jak injekce tahající krev z napumpovaného kolena.

32. minuta, Mrtvý hřeben. Led. Vedro. Chaos na svahu, vyrvané pařezy, strážné věže napravo i nalevo. Tady neroste nic vyššího než pár centimetrů. Zuhelnatěný vřes s akátovými trny. Zarvaly se do Norbertových S-LABŮ a vytrhly část síťoviny. Pohyby rukou po temně černých kamenech vysévají popel tragédie, která zabila tuto část hory. Holé sušiny nebo jenom jejich stíny: monolity, zkameněliny, varovné prsty pohoří.

Dech se Norbertovi pomalu uklidňuje. Brzy vběhne do mrazového lesa s nadějí, že svůj výběh zvládne pod jednu hodinu. Mysl se mu projasňuje, starý Hrom mizí za horizontem a vzduch nečpí spáleným masem. Zhluboka se nadechne a do nozder nabere vzpomínku na zdravou horu. Popoběhne chvíli po rovině a padá do srázu rozbředlého borůvčí. Najednou vidí nad sebou poletovat krkavce, odkapává mu z úst krev. Nebo se to děje jemu?

Ruce má rudé a modré, ale z úst mu krev neteče, to z nosu. Trpí tím, oslabuje ho to, už je zase na pokraji sil, spouští se mu z nosu krev. Nemůže ji ani polykat ani smrkat, a tak se pomalu dusí.

1 hodina 2 minuty na vrchol Smrku od Cyrila a Metoděje. Příšerné! Norbert to nestihnul. Než se stačil vymotat z nelogických zataček před vrcholem, minula jedna hodina. Čas, nepřítel, jej předhlonil.

Jen minul žlutou tyčku s označníkem a v náhlé euforii se snažil rozkmitat nohy, aby dokázal zmírnit ztrátu během trasy na Šanci. Tady, na cestě mezi pomníčky, může stáhnout náskok, pak si bude dávat pozor až k asfaltové cestě na každý krok. Tam, na serpentínách, by to taky šlo, ale kde se napije, doplní energii, co když ho chytne chcaní, nedej bože nějaký ten hlad'ák. Už zase mu to myslí, jakési zázračné procitnutí a po něm následuje...

Ne, musí se uklidnit, podívá se na Garminy, tepovka je moc vysoko, to nemá cenu, nesmí panikařit, nesmí jej porazit hlava. Zvládnul boj s ní při výběhu na kopec, ale zápas

bude pokračovat druhým kolem na Lysou horu, a to už se všude okolo rozprostře tma.

Hlava týrá dle vlastní zvůle a útočí v nejméně vhodný moment. V době, kdy si má mozek odpočinout, jen v maximální koncentraci sledovat terén, vyhodnocovat pevnost kamení, kluzkost kořenů, vyměřovat kroky a balancovat došlap, tak to přijde.

Norbert zavravorá, udělá dva tři nekoordinované pohyby a padá. Dobrý, nic se neděje, kdo nepadá, neblíje, nemá halucinace, neběží naplno. Pád se mu koneckonců podařilo šetrně ztlumit rukama, zbude snad nějaký ten škrábanec.

Norbert chce vstát.

Norbert vstát nemůže.

Nezaklínila se mu noha v kořenech, ale něco ho drží pevně přikovaného k zemi. Nedoběhl ho starý Hrom z druhého údolí ani se nad ním nesklání Hromové z Hubertky. Všechno okolo se zdá v naprostém pořádku, ale Norbert prostě nemůže vstát. Impulzy z mozku naráží na nepropustnou hradbu záchranného systému jeho těla, který se aktivoval. Nevědomá část Norbertovy mysli vzpurně vysílá signály, něco jako:

„Ne, nepoběžíš, i kdybys mě nadopoval kilem alprazolamu, nemůžeš mě nijak zlomit, protože nemám tělo,“

Norbertovi se ulevilo.

Nebude muset už počítat nárazy na kolena při prudkém sbíhání na Šanci. Nebude muset polykat emise z výfuků aut při putování kolem hráze. Nebude počítat nekonečnou rovinku, než cesta začne pomalu stoupat. Nebude se trápit na masochistických úsecích při výběhu. Nebude muset odpovídat ožralým turistům u Bezručovky na nejvtipnější otázku, kterou můžete položit běžci:

„Kam běžíš, Forreste? Muhehehe...”

Stop!

Norbert pomalu zvedá hlavu. Cítí nepříjemné palpitace a má ukrutnou žízeň. Porušuje všechny zásady běžeckého tréninku a nalévá do sebe veškerý obsah svých dvou běžeckých lahví. Z kyselé příchutě Isodrinku se mu zase zvedá kufr. Co teď bude pít? Jak dokončí bez vody trénink? Jaký je čas? 01:23 od výběhu z Čeladenky a 02:15 se pohybuje celkově na trati, připočítá-li se k tomu předchozí oběh Stolové. Už tam leží a válí se skoro dvacet minut, a to ještě chytnul halušky už během druhého výběhu. Halušky s brynzou, ty debile, během druhého výběhu!

Vstane a uznává ve svém titánství čestnou prohru. Tento pocit mu vydrží sotva pár minut. *From hero to zero*, ale zatím stále padá. Jedná se o stav, kdy Norbert vzdává svůj trénink, a přesto cítí hlubokou vnitřní harmonii, přičemž vyplavené hormony štěstí mu na chvíli nadopují mozek. Hory zde přeci stály přede mnou, já jsem tu jen host, pokorný poutník na cestě za poznáním nedozírné krásy divoké přírody. Já už si přeci nemusím nic dokazovat, mám

45 pohárů a 139 medailí. Jsem mistr republiky, jak krásný to je pocit.

Jaký to je pocit, ty sračko? Každému je úplně u prdele, žes vyhrál Korunu Beskyd! Kdy že to bylo?

.